

ЗАГРОЗА БЕЗПЕЦІ ПІВДЕННОГО КАВКАЗУ ЗБЕРІГАТИМЕТЬСЯ ДОТИ, ДОКИ НЕ БУДЕ ЗВІЛЬНЕНИЙ ПІВНІЧНИЙ КАВКАЗ (стр. 20)

**От Чеченской
Республики Ичкерия
до Имарата Кавказ**

(4)

**Пиррова
победа России**

(19)

**Ми зможемо
здолати
сатанинську
Москву!**

(10)

Голос Кавказу

1

Інформаційний бюлетень
Імарату Кавказ

WWW.KAVKAZCENTER.COM

№ 1 (1)

ГРУДЕНЬ — 2008

ХТО І ЧОМУ ЧИНИТЬ ОПІР В ІСЛАМСЬКОМУ СВІТІ?

(стр. 22)

Офіційний реліз заяви Аміра Докки Умарова про проголошення Кавказького Емірату (2)

От Чеченской Республики Ичкерия до Имарата Кавказ (4)

Национальный вопрос в Исламе (14)

Росія, по суті, заперечує християнські цінності (16)

Голодомор (17)

Была поставлена задача захватить Тбилиси и убить Саакашвили (18)

Загроза безпеці Південного Кавказу зберігатиметься доти, доки не буде звільнений Північний Кавказ (20)

Російський консул мстить українським ЗМІ (27)

Меч Ісламу (28)

Амир Сейфулла о процессе подготовки к провозглашению Кавказского Эмирата (30)

Слово до читачів

Ми започатковуємо видання нового часопису «Голос Кавказу», вважаємо сьогодні це дуже актуальним завданням. Оскільки ворожі як по відношенню до Імарату Кавказ, так і по відношенню до України сили намагаються повністю підпорядкувати собі інформаційне поле країни, подаючи викривлену та спотворену інформацію. У зв'язку з цим наше видання може стати джерелом правдивих відомостей та неупередженого аналізу. Виходячи з назви, нашою головною тематикою є висвітлення подій на Кавказі, перш за все, Північному. Крім того, ми плануємо публікацію аналітичних матеріалів щодо становища України та взаємин українського народу з Ісламським світом. Окрім сказаного, хочемо додати ще кілька слів...

Ворожими наклепами є те, що Іслам вцілому та керівництво Імарату Кавказ зокрема виступають за ліквідацію націй. Зовсім навпаки, в цьому питанні ми керуємося настановою Всевишнього Аллага, що міститься у Священному Корані:

«О, люди! Ми створили вас чоловіком та жінкою і зробили вас народами та племенами, щоби ви пізнали одне одного. Адже самий благородний серед вас перед Аллагом – самий благочестивий. Воістину, Аллаг – Знаючий, Відаючий!» (49:13)

Ми засуджуємо та відкидаємо усілякі прояви шовінізму та національної нетерпимості, але не заперечуємо права націй на існування, не виступаємо за ліквідацію національних мов. Усе згадане складає сутність політики імперіалізму, котрий є нашим непримиримим ворогом. А перші плоди виваженої політики керівництва Імарату Кавказ у національному питанні вже виявляються і в Дагестані, і в інших областях Кавказу.

Український народ, котрий здавна є об'єктом російської імперіалістичної експансії розглядається нами у якості природнього союзника і друга. Сильна та незалежна українська держава – це наш стратегічний інтерес. Хочемо підкреслити, що всі намагання зіткнути українців та мусульман, в тому числі чеченців, - це інсинуації ворогів. Пошуки «чеченського сліду» в Криму та деінде – це фальсифікація. Радимо українським спецслужбам звернути увагу на те, як Росія нахабно фінансує та насаджує різноманітні секти від Ісламу в країні, зокрема видається дуже вірогідним, що й діяльність так званих такфіритів також дуже вигідна Росії. Ми не піддаємося на провокації і закликаємо український народ також не піддаватися на них. Нашим принципом є виваженість та далекоглядність, багато у чому ми працюємо на перспективу. І, крім того, абсолютним імперативом для нас є строга відповідність Шаріату усього, що ми робимо. Ми впевнені, що за Допомогою Аллага, справедливість буде відновлена і ми переможемо імперського монстра та сили світового зла. Аллагу Акбар!!!

Редакція часопису «Голос Кавказу»

Адрес: 44932 Nödinge Västra Götalands län, 39, Sweden. E-mail: procaucasus@gmail.com

RESMİ BİLGİ VE İRTİBAT BİLGİLERİMİZ

AYLIK SİYASİ KÜLTÜR VE HABER DERGİSİ (ARALIK 2008)

YAYIN TÜRÜ, YAYGIN SÜRELİ

İMTİYAZ SAHİBİ:

Yazı İşleri Müdürü: İzzet Akgöz

TELEFON & FAX:
0212.5581812
0212.5588196

İDARE YERİ:
İstanbul, Zeytinburnu,
Yenidoğan Mahallesi,
50/7 Sokak, NO:11, D.2,
Manolya apartman

P. ÇEKİ HESAP NO:
572 95 50
Sabri Avcı

TEKNİK-DİZGİ:
Kavkazcenter

EMİL:
kafkasyaninsesi@kavkaz.tv

INTERNET SAYFA:
<http://www.kavkaz.tv/tur/>

BASKI:
MİLSAN BASIN A.Ş.

Звернення Аміра Імарату Кавказ Докки Абу-Усмана до мусульман у зв'язку зі святом Гід аль-Адха

Заради Аллага Милостивого і Милосердного.

Хвала Аллагові Господу Світів. Мир і благословення Провідникові усіх муджахидів пророкові Мухамаду, його сім'ї, його сподвижникам і всім тим, хто пішов за ним аж до Судного дня!

І потім.

Поздоровляю з благословенним святом Гід аль-Адха (Курбан Байрам) усіх мусульман. Особливі слова вітання і поздоровлення передаю моджахедам, що б'ються в Джихаді на прямому шляху Пана Світів для того, щоб прославити Слово Аллага, відновити закон і справедливість.

Також передаю слова вітання і поздоровлення усім тим, хто допомагає воїнам Аллага, к може — майном, справою, словом і молитвою.

Муджахиди Кавказу зробили надзвичайно важливий крок в своїй долі, проголосивши рік тому в священний місяць Рамадан Ісламську Держава — Імарат Кавказ.

Піднявши прапор «Ля іляга ілялЛаг» і закликавши до Шаріату Аллага, муджахиди Кавказу осмислено і відкрито заявили про свою непричетність до Тагуту, відкинувши всіх помилкових богів, і тим самим провели вододіл між вірою і невірою.

Після того, як в питанні вери була внесена ясність, все стало на свої місця — були зірвані маски, виявилася брехливість багатьох виправдань, виявилися лицеміри і визначилися щирі раби Аллага.

І немає сили і потужності ні в кого, окрім Аллага! Тільки на Нього ми сподіваємося, тільки Йому поклоняємося, і лише Його просимо про допомогу.

Прошу Аллага (с.т.), щоб він обдарував віруючих чоловіків і жінок терпінням і завзятістю в цей важкий час загальної битви між Істиною і брехнею, а нагорода терплячих — Рай, іншааЛлаг!

Гід аль-Адха і священні дні Хаджу до Будинку аллаха (с.т.) це не тільки час принесення жертв і поклоніння, але й час великого нагадування про відповідальність в день Суду.

Хай кожний з нас відповідь перед самим собою — чи готовий він зустріти Судний День, і які запаси приготовані до дня Великої Подяки, в якій не допоможуть ні сини, ні багатство, не буде ні захисників, ні посередників і не приймуться виправдання пихатих, що ворогують з релігією Аллага.

Битва між Ісламом і куфром, Істиною і брехнею — це битва щирих рабів Аллага, що шукають велич в Пана Світів і прагнуть до Його вдовolenня, і тих, хто поширює нечестя на землі, шукає велич в куфра і прагне до радості ворогів Аллага (с.т.)

Ісламська Умма потребує Джихаду, щоб позбавитися від приниження і скорботи, щоб відновити велич Ісламу, покарати тих, хто пригноблює, і тиранів і повернути людям законне право на Шаріат Аллага (с.т.), який є милістю Пана Світів і порятунком для людей.

Так не втомлюйтеся і бийтеся доти, поки поки не прийде веління Аллага, і Він не розсудить між нами і нашими ворогами.

Благаємо Аллага, щоб не дав нам збитися з Його шляху, щоб Він пролив на нас терпіння, зміцнив нашу віру і допоміг нам проти народу невірного.

Аллагу Акбар!

Амір Імарату Кавказ
Докка Абу-Усман

Офіційний реліз заяви Аміра Докки Умарова про проголошення Кавказького Емірату

Немає сили та міці окрім як у Аллага, і при цьому Аллаг говорить, щоб робили причину і готували сили для ведення війни, скільки можемо.

Скільки можемо — не означає стільки, скільки у кафірів. Це неможливо на даному етапі, і хай ніхто не помиляється і пам'ятає: перемога мусульман прийде, інша аллаг, не через кількість воїнів і достаток зброї, а прийде в наслідок нашої богобоязливості. А богобоязливості, це такий стан душі і така поведінка мусульманина, коли він страшисться порушити межі дозволеного і забороненого, які визначив Аллаг.

Іменем Аллага Милостивого Милосердного! Хвала Аллагові, Якого ми вихваляємо і благаємо про допомогу і прощення. До Нього ми вдаємося від зла наших душ і від наших поганих діянь.

Кого Аллаг направив на прямий шлях, того ніхто не введе в оману, а кого Він збиває з нього, того ніхто не поведе вірним шляхом. Свідчу, що ніхто не гідний поклоніння, окрім Аллага, Єдиного, у якого немає співтоваришів, і що Мухамад — Його раб і Післанець (aleyxi салату васалам). І потім...

Я звертаюся до воюючих моджахедів Кавказу, і пригноблених мусульман Ідель-Уралу, Сибіру та інших регіонів, окупованих Руснею.

Хочу нагадати факт, який багато мусульман схильні забувати: наші землі окуповані російськими кафірами і нам тривалий час нав'язують свинський спосіб життя. Це покарання Аллага за те, що ми відійшли від його шляху, тому що ніщо в світі не може відбутися без волі Аллага, хвала Йому Всевишньому.

Подумайте, наскільки ми прогнівали Аллага, якщо Він наслав на нас цей народ, найганебніший і нижчий навіть серед ворогів Ісламу.

Наші славні предки вели Джихад проти цих ворогів, і сьогодні Аллаг випробує наше покоління, як він випробує наших батьків. Все повторюється. Джихад виявляє віру і невірну. Сьогодні, як і в колишні часи люди розділилися на моджахедів, лицемірів та віровідступників.

Про корінних кафірів я не кажу — це гола брехня і бруд у вигляді людини. Це собаки, пси Пекла, яких Аллаг спускає на мусульман, коли вони відходять від своєї релігії.

Ми, моджахеди, вийшли битися з невірними не заради битви, а для того, щоб відновити Шаріат Аллага на нашій землі.

Аллах говорить, що Він не змінює стан людей, поки вони його самі не змінять.

Сьогодні, як і у всі часи, стан можна виправити тільки зі зброєю в руках. Якби релігію Аллага можна було б утвердити на землі в інший спосіб, то наш Пророк (нехай благословить його Аллаг і вітає) не брав би участь у 27-ми битвах.

Найголовніша заборона міститься в самій формулі віри: Ля іллага ілЛяллаг!

Повторювати ці великі слова, як це робить більшість мусульман, легко і просто, але запроваджувати ці слова в життя не легко, і не просто, тому що завоювати Рай не легко і не просто.

Аллаг всевишній попереджає в Корані, що Він не пробачить ширк (додання Йому співтоваришів), а може пробачити все, що менше цього, якщо побажає.

Мусульмани повинні страшитися цього завжди, впродовж всього свого життя. Тому ми, моджахеди, відмовляємося від будь-яких законів, правил, встановлень, які йдуть не від Аллага.

Джихад проти російських кафірів, який ніколи не припинявся, поновився 16 років тому у Чеченістані, коли лідером чеченського народу був висунутий, волею Аллага, Джохар Дудаєв (нехай змилюється над ним Аллаг). За цей час змінилося кілька лідерів. Ми просимо Аллага благословити їхній Газават, і всіх братів, що випередили нас.

Які б політичні гасла відтоді не піднімалися, якими б словами справи не вдягалися, усі, хто виходив на боротьбу з російськими кафірами, говорили тільки про Джихад і смерть на шляху Аллага.

Всім відплатиться по їхніх намірах, інша Аллаг.

Кожен чільник Джихаду говорив і чинив згідно тому, як він розумів релігію і ситуацію. Ми, інша Аллаг, їх не засуджуємо і не критикуємо, а просимо Аллага змилюватися над нами і над ними. Волею Аллага, хвала Йому Всевишньому, доля очолити Джихад випала мені. Бачить Всевишній, я не шукав, не прагнув до цієї відповідальності і ніколи не думав, що така ноша впаде на мої плечі. Але якщо мені було це визначено, я очолюватиму, організовуватиму Джихад згідно з тим розумінням, яке вклав у мене Аллаг Всевишній.

Я оголошую всім мусульманам, що веду війну з невірними під прапором Ля іллага ілЛяллаг.

Це означає, що я, Амір моджахедів Кавказу, заперечую все, що пов'язане з Тагуттом. Я заперечую усі кафірські закони, які встановлені в світі.

Я заперечую всі закони і системи, які невірні встановили на землі Кавказу.

Я заперечую і оголошую поза законом всі ті назви, якими невірні розділяють мусульман.

Оголошую поза законом етнічні, територіально-колоніальні зони під назвою «Северо-кавказькіє республіки», «республіки Закавказзя», і тому подібне.

Офіційно оголошую про створення Кавказького Емірату.

Усі кавказькі землі, на яких ведуть Джихад моджахеди, що дали мені Байат (Присягу), я оголошую веляятами Кавказького Емірату.

Веляят Дагестан, Веляят Нохчийчоь (Гчкерія), Веляят ПалГайчоь (Ингушетія), Веляят Ірістон (Осетія), Веляят Ногайський степ, об'єднаний веляят Кабарді, Балкарії та Карачаю.

Не вважаю потрібним визначити межі Кавказького Емірату.

По-перше, тому що Кавказ окупований кафірами і віровідступниками і є Дар-уль-харб (територією війни), і наше найближче завдання перетворити Кавказ на Дар-ус-салам (територію миру), затвердивши на його землі Шаріат та вигнати кафірів.

По-друге, і після вигнання кафіров, ми повинні відвоювати усі історичні землі мусульман, а ці межі виходять за межі Кавказу.

Я передбачаю заперечення всіх вчених і не вчених лицемірів, які стверджуватимуть, що ми створюємо абстрактну, віртуальну державу. Хочу сказати, інша Аллаг, Кавказький Емірат реальніше утворення, ніж всі штучні колоніальні зони, що існують сьогодні.

Ми скрупульозно, методично, крок за кроком впроваджуватимемо, зміцнюватимемо на нашій землі Шаріатський порядок.

Встановлення Шаріату — є піднесення слова Аллага, є суть Джихаду.

Аллах говорить в Корані:

«Воістину, Аллаг купив у віруючих їхні життя і майно в обмін на Рай. Вони б'ються на шляху Аллага, вбивають і гинуть. Така Його обіцянка й зобов'язання у Таураті (Торі), Інджілі (Євангелії) і Корані. Хто виконує свої обіцянки краще Аллага? Зрадійте ж угоді, яку ви уклали. Це і є велика вигода» (9.111)

Ми вестимемо непримиренну війну зі всіма, хто протидіятиме встановленню Шаріату, інша Аллаг. І хай не думають ті, хто відкрито порушує встановлення Аллага, нехтує ісламською релігією, що це залишиться безкарним. Це серйозна помилка.

В тих, хто відсиджувався та йшов від Джихаду були різні відмовки. Один з них, це демократичні назви, які через непорозуміння ми залишали без змін, не надаючи їм значення. Я приймаю цей довід: ми відмовляємося від цих імен і назв.

Прийшов час привести у сувору відповідність наші наміри, наші слова і наші справи. У той страшний день, коли ми з'явимося перед Творцем, я не хочу, щоб для мене були звинувачення, а для них було виправдання. Я страшуся покарання Аллага. Тому я ще раз нагадую під яким прапором ми вийшли на джихад.

Ми вийшли на Джихад, щоб встановити Шаріат Аллага. Ми старатимемося на цьому шляху, а результат у Аллага.

Я говорив раніше і повторюю знову. Ми — невід'ємна частина мусульманської Умми. Мене засмучує позиція тих мусульман, які оголошують ворогами тільки тих кафірів, які на них напали безпосередньо. При цьому шукають підтримки і співчуття в інших кафірів, забуваючи, що всі невірні — це одна нація.

Сьогодні в Афганістані, Іраку, Сомалі, Палестині б'ються наші брати. Все хто напав на мусульман, де б вони не знаходилися — наші вороги, загальні. Наш ворог не тільки Русня, але й усі, хто веде війну проти Ісламу й мусульман. І вони наші вороги в першу чергу тому, що вони вороги Аллага.

Знову-таки передбачаю засудження такої позиції з боку лицемірів і паніку з боку слабких, нетвердих мусульман. Типові доводи в таких випадках, що це нерозумна політика, що ми налаштуємо проти себе весь Світ.

Субханаллаг! Можна подумати, що зараз проти мусульман не воює весь світ невірних і віровідступників. Що стосується політики, то хочу сказати усім своїм опонентам: реальна і розумна політика тільки та, що спирається на Коран і Сунну. А нерозумна політика та, що спирається на порожні очікування, незрозумілі фантазії і страх перед видимою силою.

У Корані, в сурі аль-Імран, сказано:

«Як і тим, яких лякали люди, кажучи: «Ось супротивник зібрав вже велику армію проти вас, бійтеся його!» Але не злякалися вони і не ослабіли, а це тільки збільшило їхню віру в Аллага і впевненість у перемозі, і вони відповіли: «Достатньо нам Аллага. Він — наш Помічник у всіх справах і прекрасний Покровитель!» (3:173)

Аллаг говорить: «Я такий, яким вважає мене мій раб». Якщо мусульмани вважають, що Аллаг зробив їх слабкими, немічними, то вони і є слабкі. Якщо мусульмани вважають, що Аллаг зробив їх сильними, і вірять в його заступництво і допомогу, то вони і є сильні. І ми бачимо ці знамення на кожному кроці і щодня.

Тому я стверджую, що ми, моджахеди, є силою. І ми віримо, інша Аллаг, що нашими руками Аллаг перемаже і принизить кафірів та віровідступників.

Наша сила в нашій вірі і богобоязливості.

І я нагадую, як моджахедам, що воюють на шляху Аллага, так і пригнобленим, приниженим мусульманам —

Я Амір моджахедів Кавказу, є єдиною законною владою на всіх територіях де є моджахеди що запрягнулися мені, як очільнику Джихаду.

На всіх мусульманах лежить обов'язок допомагати моджахедам всім, чим вони можуть. І нагадую: кафіри і віровідступники з числа місцевих посіпак є об'єктами для знищення, а не суб'єктами влади.

Прошу Аллага направити на шлях істини, перш за все себе, своїх соратників, усіх тих мусульман, що повірили у Аллага і його Посланника (нехай благословить його Аллаг і вітає) і в День Суду, який неминуче настане.

Аллагу Акбар! Аллагу Акбар! Аллагу Акбар!

Амір Кавказького Емірату
Докка Умаров
25 Рамадану 1428 року

ОТ ЧЕЧЕНСКОЙ РЕСПУБЛИКИ ИЧКЕРИЯ ДО ИМАРАТА КАВКАЗ

Справка: 9–10 сентября 1989 года в городе Грозный (Сольжа-Пала) прошёл II съезд ингушского народа, который окончательно определил курс на выход Ингушетии из состава Чечено-Ингушской АССР.

23–25 ноября 1990 года в городе Грозный (Сольжа-Пала) состоялся первый Чеченский национальный съезд, который провозгласил государственный суверенитет Чеченской Республики (Нохчийчоь). Был избран Исполком Общенационального Конгресса Чеченского Народа (ОКЧН) во главе с генералом авиации Джохаром Дудаевым.

27 ноября 1990 года Верховный Совет Чечено-Ингушской АССР (в составе РСФСР — СССР), основываясь на решении первого съезда чеченского народа, принял Декларацию о государственном суверенитете Чечено-Ингушской Республики.

1–2 сентября 1991 года состоялась третья сессия ОКЧН, которая объявила Верховный Совет ЧИР низложенным и передала всю власть на территории Чечни Исполкому ОКЧН во главе с Джохаром Дудаевым. Была принята резолюция о проведении выборов Президента и Парламента Чеченской Республики. Были разработаны основные юри-

дические документы по проведению выборов, определена Избирательная комиссия. Исполкому ОКЧН было поручено организовать и провести выборы.

6 сентября 1991 года Исполком ОКЧН во главе с Джохаром Дудаевым взял под свой контроль основные политические и административные центры на территории Грозного и остальной части Чечни. Было прекращена деятельность Верховного Совета ЧИР, как утратившего свою легитимность. В качестве временного правительства был учреждён Временный комитет по контролю за работой народнохозяйственного комплекса. 6 сентября был объявлен Днём восстановления государственной независимости чеченского народа.

27 октября 1991 года, под наблюдением представителей из 27 государств и организаций мира, прошли выборы Президента и Парламента Чеченской Республики. Президентом ЧР был избран Джохар Дудаев.

1 ноября 1991 года избранный Президент ЧР Джохар Дудаев издал свой первый указ — «Об объявлении государственного суверенитета Чеченской Республики».

9 ноября 1991 года в городе Гроз-

ный, в здании драмтеатра имени Ханпаши Нурадилова, состоялась инаугурация первого Президента Чеченской Республики Джохара Дудаева.

27 ноября 1991 года Президент ЧР, Верховный Главнокомандующий ВС ЧР Джохар Дудаев издал указ о национализации вооружения и техники воинских частей ВС СССР, расквартированных на территории республики.

12 марта 1992 года Парламентом ЧР была принята Конституция Чеченской Республики, юридически закрепившая государственную независимость чеченского народа.

13 марта 1992 года Верховный Совет Республики Грузия (высший законодательный орган при Президенте Звиаде Гамсахурдиа) на выездной сессии в Грозном принял акт о признании независимости Чеченской Республики.

26 мая 1992 года Чеченская Республика подписала межправительственное соглашение с РСФСР о полном выводе российских (бывших советских) войск с территории ЧР.

7 июля 1992 года последний российский солдат покинул территорию ЧР. Таким образом, Чеченская Республика стала первой страной бывшего СССР и Варшавского Договора, с территории которой были выведены все российские (советские) оккупационные войска.

В начале ноября 1992 года произошло резкое обострение российско-чеченских отношений из-за ввода российских войск на территорию Ингушетии (в связи с ингушско-осетинским конфликтом) и их продвижения к государственной границе ЧР.

15 апреля — 4 июня 1993 года в Чеченской Республике произошёл политический кризис, спровоцированный российскими спецслужбами в виде выступлений так называемой «антидудаевской оппозиции» на Театральной площади в Грозном.

В январе 1994 года Указом Пре-

зидента ЧР Джохара Дудаева Чеченская Республика (ЧР) переименована в Чеченскую Республику Ичкерия (ЧИИ).

23 февраля 1994 года Указом Президента ЧИИ Джохара Дудаева учреждён День возрождения чеченской нации, как день памяти депортации вайнахов 23 февраля 1944 года (ранее эта памятная дата именовалась Днём скорби).

26 ноября 1994 года в Грозном правительственными войсками ЧИИ была разгромлена большая группировка незаконных вооружённых формирований так называемого «временного совета ЧР» во главе с Умаром Автурхановым и российских наёмников из состава Кантемировской и Таманской дивизий, попытавшихся штурмом овладеть чеченской столицей. Было уничтожено до 40 единиц танков и БМП. Большое количество русских наёмников и членов пророссийских автурхановских банд было захвачено в плен.

6 декабря 1994 года в населённом пункте Орджоникидзеград прошла встреча российских министров «силовиков» Павла Грачёва (МО) и Виктора Ерина (МВД) с Президентом ЧИИ Джохаром Дудаевым.

9 декабря 1994 года во Владикавказе начались переговоры между рабочими группами правительства РФ (глава Вячеслав Михайлов) и правительства ЧИИ (глава Усман Имаев).

11 декабря 1994 года Россия совершила вооружённую агрессию против Чеченского Государства. Начался ввод российских оккупационных войск на территорию ЧИИ с трёх направлений: Моздокского, Владикавказского и Кизлярского.

В ночь с 31 декабря 1994 года на 1 января 1995 года произошёл новогодний штурм Грозного, в ходе которого российская армия понесла наибольшие потери за всю первую войну. Были практически полностью разгромлены и уничтожены 131-я Майкопская бригада и 81-й

Самарский мотострелковый полк.

3 марта 1995 года в Шалинской городской мечети, в связи с военным положением в стране, Президент ЧИИ Джохар Дудаев обнародовал Указ о вводе Шариатского правления на территории ЧИИ и объявил Джихад против России.

14–19 июня 1995 года разведывательно-диверсионный батальон (РДБ) ВС ЧИИ под командованием полковника Шамиля Басаева захватил город Будённовск Ставропольского края РФ (ныне Вилайят Ногайская Степь Имарата Кавказ). Российские власти были вынуждены принять предложение руководства Чеченского Государства и начать процесс мирного урегулирования русско-чеченской войны.

9–18 января 1996 года чеченские диверсионные отряды под общим командованием полковника ВС ЧИИ Салмана Радуева совершили рейд в дагестанский город Кизляр и атаковали военный аэродром российской оккупационной армии. Кульминацией рейда Радуева стало историческое Первомайское сражение.

6–8 марта 1996 года в Грозном была проведена крупномасштабная боевая операция «Возмездие», разработанная под непосредственным руководством Президента ЧИИ, Верховного Главнокомандующего ВС ЧИИ Джохара Дудаева.

16 апреля 1996 года близ чеченского села Ярыш-Марды моджахеды под командованием Амира Хаттаба разгромили военную колонну 245-го мотострелкового полка российской оккупационной армии. Было уничтожено около 200 солдат и офицеров, призванных из Подмоскovie, и более 30 единиц военной техники.

21 апреля 1996 года в районе с. Гехи-Чу Урус-Мартановского района, в результате теракта российских спецслужб, был убит Президент Чеченской Республики Ичкерия, Верховный Главнокомандующий ВС ЧИИ Джохар Дудаев (Шахид инша-Аллах).

27 мая 1996 года в Москве президент РФ Борис Ельцин и президент ЧИИ Зелимхан Яндарбиев подписали так называемые «Договорённости о прекращении огня, боевых действий и мерах по урегулированию вооружённого конфликта на территории ЧИИ».

6 августа 1996 года, на рассвете, началась крупномасштабная военнополитическая операция «Джихад» по освобождению города Грозный (ныне Джохар) и остальной территории страны от русских оккупантов.

В ночь с 11 на 12 августа 1996 года в селе Новые Атаги Шалинского района состоялась первая встреча между секретарём Совета безопасности РФ Александром Лебедем и начальником Главного штаба ВС ЧИИ Асланом Масхадовым.

22 августа 1996 года в с. Новые Атаги прошёл второй раунд переговоров Александра Лебеда и Аслана Масхадова. Было достигнуто соглашение о частичном отводе российских войск и создании совместных военных комендатур.

31 августа 1996 года в дагестанском городе Хасав-Юрт, в присутствии наблюдателей из ОБСЕ, были подписаны так называемые «Хасавюртовские соглашения» о прекращении огня и боевых действий в Грозном и на остальной территории ЧИИ. Взаимоотношения между РФ и ЧИИ предполагалось определить в течение пяти лет (до 31 декабря 2001 года). С российской стороны документ подписали секретарь СБ РФ Александр Лебедь и его заместитель Сергей Харламов, с чеченской стороны — начальник ГШ ВС ЧИИ Аслан Масхадов и вице-президент ЧИИ Сайд-Хасан Абумуслимов.

В декабре 1996 года Указом Президента ЧИИ Зелимхана Яндарбиева город Грозный (Сольжа-Пала) был переименован в город Джохар (Жовхар-гала) — в честь первого Президента Чеченского Государства Джохара Дудаева.

В декабре 1996 года Президент ЧИИ Зелимхан Яндарбиев подписал указ об упразднении светских судов и замене их шариатскими судами. Другим указом Яндарбиева был

утверждён Верховный Шариатский Суд (ВШС), исполнявший роль главного судебного органа страны.

27 января 1997 года под наблюдением представителей из более 60 государств и международных организаций, под патронажем ОБСЕ, были проведены выборы Президента и Парламента ЧРИ. Президентом ЧРИ был избран Аслан Масхадов.

12 февраля 1997 года в городе Джохар (Жовхар-Гала) состоялась инаугурация третьего Президента Чеченской Республики Ичкерия Аслана Масхадова.

12 мая 1997 года в Москве президент РФ Борис Ельцин и президент ЧРИ Аслан Масхадов подписали «Договор о мире и принципах взаимоотношений между Российской Федерацией и Чеченской Республикой Ичкерия», который юридически закреплял, что отношения между сторонами строятся «на основе и принципах международного права». Указанный договор де-факто и де-юре стал признанием со стороны РФ государственного суверенитета ЧРИ.

1 июня 1997 года при Президенте ЧРИ был создан Совет безопасности (председатель — Президент ЧРИ Аслан Масхадов, секретарь — бригадный генерал Докка Умаров).

В начале августа 1998 года состоялся визит Президента ЧРИ Аслана Масхадова в Вашингтон для участия

во Второй международной конференции мусульманского единства, на которую съехались религиозные и политические деятели 25 исламских государств.

3 февраля 1999 года Президент ЧРИ Аслан Масхадов подписал Указ №39 «О введении полного Шариатского правления на территории Чеченской Республики Ичкерия». Указ был оглашен 4 февраля 1999 года на съезде в Джохаре на стадионе «ручных игр» (Динамо)

Указ Президента ЧРИ №39 от 3 февраля 1999 г.

О введении полного шариатского правления на территории Чеченской Республики Ичкерия

«А те, которые не судят или правят не по тому, что ниспослал Аллах, — те неверные»

Во имя Аллаха Милостивого и Милосердного

Для реализации мира и единства чеченского народа, в целях реализации законов Аллаха, руководствуясь Священным Кораном и Сунной (С.А.С.)

постановляю:

1. Ввести на территории Чеченской Республики Ичкерия полное шариатское правление.

2. Привести в соответствие с нормами Шариата все сферы государственного устройства ЧРИ.

3. Реализацию всеобщей Шариатской реформы государственного

устройства ЧРИ начать с момента вступления Указа в законную силу по специально разработанной программе.

4. Указ вступает в силу со дня его подписания.

5. Контроль за исполнением Указа оставляю за собой.

Президент Чеченской Республики Ичкерия А.Масхадов

*****

8 февраля 1999 года Президент ЧРИ Аслан Масхадов подписал указ №46 «О Шариатской Конституции».

Июнь начало Июля 1999 года. Возвращение из Чечни в Дагестан (Цумадинский район) по согласованию с российскими властями и местным марионеточным режимом дагестанских добровольцев, участвовавших в войне против агрессии России в составе Вооруженных Сил ЧРИ.

В ночь с 4 на 5 июля 1999 года, нарушив «Договор о мире», российские войска со стороны дагестанского города Кизляр вошли на территорию ЧРИ и продвинулись вглубь страны на 10 км (это, по сути, и стало началом Второй русско-чеченской войны, переросшей затем в русско-кавказскую войну).

Июль 1999 года. Российские террористические группы совершают целую серию кровавых налетов на Наурский и Шелковской районы ЧРИ. Передвигаясь на БТРах, русские террористические группы осуществляют нападения на кошары и хутора указанных районов. Убиты несколько человек. В Ставропольский край и Дагестан угоняются отары овец. В ходе нападений русские угрожают скорой расправой над ЧРИ.

29 июля — 1 августа 1999 года. Первые вооруженные столкновения между дагестанскими моджахедами и объединенными силами кафи́ров и мурта́дов в Цумадинском районе Дагестана

6 августа 1999 года. Исламская Шура Дагестана приняла Декларацию о восстановлении Исламского Государства Дагестан и Постановление в связи с оккупацией Государства Дагестан.

Государственный совет Дагестана был объявлен низложенным. Сформировано Исламское

правительство во главе с Сиражудином Рамазановым. На территории нескольких районов Дагестана начинает вещание телевизионный канал исламского правительства Дагестана. Амир Шамиль Басаев назначен временным командующим вооруженными силами Исламского правительства Дагестана.

7 августа 1999 года. В ответ на призыв Исламского правительства Дагестана и окруженных в Цумадинском районе дагестанских моджахедов под командованием Багауддина Мухаммада, в Дагестан введены отряды Исламской миротворческой бригады и добровольцы из Чечни под командованием Шамиля Басаева и Амира Хаттаба (в Ботлихский район). Операция проводилась под кодовым названием «Имам Гази-Мухаммад» и имела целью отвлечение сил кафи́ров и мурта́дов от Цумадинского направления.

23 августа 1999 года. После выполнения поставленной задачи добровольцы из Чечни покинули территорию Дагестан.

29 августа 1999 года. Российские войска и марионеточные формирования махачкалинского режима окружили села Карамахи и Чабанмахи. Началась осада сел Кадарской зоны.

25 августа — 1 сентября 1999 года Россия начала проводить активные авиационные налеты на ЧРИ. Бомбёжкам подвергались горные районы ЧРИ и пригороды Джохара.

4 сентября 1999 года. Взрыв дома в Буйнакске.

5 сентября 1999 года. В ответ на призыв окруженных жителей Карамахи и Чабанмахи моджахе́ды Исламской миротворческой бригады и добровольцы из Чечни вошли в Новолакский и Казбековский районы Дагестана с целью оказания военного давления на российскую оккупационную группировку и помощи защитникам Кадара в прорыве кольца окружения. Операция носила кодовое название «Имам Гамзат-бек».

8 сентября 1999 года. Взрыв дома в Москве по ул. Гурьянова.

11–12 сентября 1999 года. После выполнения поставленной боевой

задачи и выхода основных сил защитников Кадара из окружения, добровольцы из Чечни покинули территорию Дагестана.

13 сентября 1999 года. Взрыв дома в Москве на Каширском шоссе.

16 сентября 1999 года. Взрыв дома в Волгодонске.

16 сентября 1999 года. Попытка взрыва жилого дома в Рязани. В результате несогласованных действий российских спецслужб была разоблачена террористическая группа ФСБ, которая пыталась взорвать дом по сценарию взрывов в Москве и др. городах России.

18 сентября 1999 года. Россия объявила о военной блокаде территории ЧРИ (создание так называемой «санитарной зоны» вокруг республики). Усиленные подразделения российской армии блокировали российско-чеченскую границу со стороны Дагестана, Ставропольского края, Северной Осетии и Ингушетии.

30 сентября 1999 года Россия начала так называемую «наземную операцию» против Ичкерии. Бронетанковые подразделения российской армии со стороны Ставропольского края и Дагестана вошли на территорию Наурского и Шелковского районов.

5 октября 1999 года Президент ЧРИ Аслан Масхадов подписал Указ «О введении военного положения на территории Чеченской Республики Ичкерия» (с 24-х часов 5 октября 1999 года).

21 октября 1999 года российская армия нанесла массированный удар тактическими ракетами СКАД класса «земля-земля» по самым густонаселённым районам города Джохар, в том числе по центральному городскому рынку. Погибло более 400 граждан республики, Сотни человек получили ранения различной степени тяжести.

16 января 2000 года (9 Шавваля 1420 года) в городе Кандагар был подписан Договор между Исламским Эмиратом Афганистан и Чеченской Республикой Ичкерия о взаимном признании полной политической и государственной независимости.

С афганской стороны Договор подписал министр иностранных дел Мовлави Вакил Ахмад Мутавакил, с чеченской стороны - полномочный представитель ЧРИ в мусульманских странах, экс-президент ЧРИ Яндарби Абдул-Муслим Зелимха.

29 февраля — 1 марта 2000 года под чеченским селом Улус-Керт произошёл ожесточённый бой между русскими спецназовцами и моджахедами во главе с Амиром Хаттабом. Почти в полном составе была уничтожена рота псковских десантников под командованием подполковника Евтюхина.

2 июля 2000 года чеченские Шахиды практически одновременно совершили 5 диверсионных акций против оккупационных формирований РФ на территории ЧРИ: два в Гудермесе, по одному — в Урус-Мартане, Новогрозненском и Аргуне (во всех акциях были использованы грузовики со взрывчаткой).

4 июля 2002 года, в связи Указами Президента ЧРИ Аслана Масхадова «О введении полного Шариатского правления на территории Чеченской Республики Ичкерия» от 3 февраля 1999 года и «О введении военного положения на территории Чеченской Республики Ичкерия» от 5 октября 1999 года, на расширенном заседании Государственного Комитета Оборона — Маджлисулы Шура ЧРИ были внесены Шариатские дополнения и поправки к действующей Конституции ЧРИ.

23–26 октября 2002 года диверсионный отряд чеченских бойцов во главе с Мовсаром Бараевым, являющийся структурным подразделением Исламской Бригады Шахидов «Риядус Салихийн» («Сады праведных»), захватил Театральный центр на Дубровке в Москве, в котором находились более тысячи зрителей и актёров мюзикла «Норд-Ост». Главным требованием диверсантов был вывод российских оккупационных войск с территории ЧРИ.

1 августа 2003 года автомобиль со взрывчаткой, управляемый Шахидом, въехал на территорию Моздокского военного госпиталя и взорвался. Было уничтожено до 100

российских солдат, получивших ранения в Чечне. Еще около 100 оккупантов получили дополнительные увечья

13 февраля 2004 года в катарской столице Дохе, в результате теракта российских спецслужб, был убит экс-президент Чеченской Республики Ичкерия Зелимхан Яндарбиев (Шахид иншаАллах).

В ночь с 21 на 22 июня 2004 года силами объединённых джамаатов Ингушетии и подразделений чеченских моджахедов на территории РИ была проведена крупная войсковая операция (кодовое название «Возмездие»). В ходе спецоперации было уничтожено до 100 и ранено около 150 работников оккупационных, карательных и марионеточных структур республики и русских оккупантов.

В ночь с 21 на 22 августа 2004 года объединённая оперативная группировка в составе подразделений Западного фронта ВС ЧРИ (командующий Докка Умаров) и приданных им спецподразделений других фронтов и направлений численностью в один ударный батальон вошла в город Джохар для проведения плановой войсковой операции. Было уничтожено не менее 80 русских оккупантов и национал-предателей.

1–3 сентября 2004 года произошёл захват СШ №1 города Беслан Северной Осетии. Ответственность за эту

диверсионную акцию (кодовое название «Норд-Вест») взяла на себя ИБШ «Риядус Салихийн», которую возглавляет Шамиль Басаев. Моджахеды, захватившие школу, требовали от руководства РФ немедленно прекратить геноцид чеченского народа, остановить войну, и начать вывод оккупационных войск.

8 марта 2005 года в селе Дойкур-Эвла (Толстой-Юрт) Старо-Юртовского района, в результате неравного боя с российским спецназом, погиб Президент Чеченской Республики Ичкерия, Амир ГКО — Маджлисуль Шура ЧРИ Аслан Масхадов (Шахид иншаАллах).

5 мая 2005 года, в связи с расширением зоны военных действий и присоединением к Вооружённым Силам ЧРИ подразделений моджахедов Дагестана, Ингушетии, Кабардино-Балкарии, Карачаево-Черкесии, Северной Осетии и ногайцев Ставропольского края, Президент ЧРИ, Амир ГКО — Маджлисуль Шура ЧРИ Абдул-Халим Садулаев подписал Указ об образовании Кавказского фронта с включением в его состав регионов Северного Кавказа, в которых были образованы вооружённые отряды моджахедов (военные джамааты). Руководители указанных подразделений присягнули Амиру моджахедов Кавказа Шейху Абдул-Халиму.

13 октября 2005 года подразделения Кавказского фронта ВС ЧРИ провели широкомасштабную штурмовую операцию под кодовым названием «Одно из двух лучших!» («Победа или Рай!»), направленную против русских оккупантов и их прихвостней в городе Нальчик. В штурмовой операции, которой командовал командующий Кабардино-Балкарским сектором КФ ВС ЧРИ Амир Сайфулла (Анзор Астамиров), а общее оперативное управление осуществлял Военный Амир Шамиль Басаев, участвовало 217 моджахедов, которые одновременно в 9 часов 14 минут штурмовали 15 объектов всех оккупационных и марионеточных силовых структур КБР на территории Нальчика. В ходе двухчасовой операции всего было убито и ранено около 400 кафилов и мунафиков, уничтожено три вертолёта и несколько единиц бронетехники противника.

13 февраля 2006 года Президент ЧРИ Абдул-Халим Садулаев выступил с разъяснением по принципиальным вопросам внутренней и внешней политики Чеченского Государства и реформированию государственного устройства ЧРИ (видео файл можно скачать по этой ссылке).

Президент ЧРИ указал, цитата: «Основной закон ЧРИ - Конституция была принята в 1992 году. В ней, в первой статье, было провозглашено, что «Чеченская Республика - суверенное и независимое демократическое правовое государство, созданное в результате самоопределения чеченского народа».

В дальнейшем, по мере развития нашего самосознания, становилось необходимым приведение основного закона государства в полное соответствие с нормами Ислама. Эта работа началась при первом Президенте ЧРИ Джохаре Дудаеве объявлением Джихада осенью 1994 года и началом работы Шариатских Судов весной 1995 года. При Зелимхане Яндарбиеве судебная система полностью перешла на Шариатское право. Аслан Масхадов в 1998 году привёл работу госструктур в соответствие с нормами Ислама и 3 февраля 1999 года провозгласил о полном пере-

ходе к Исламской форме правления. Была создана госкомиссия по разработке Исламской Конституции с участием представителей всех ветвей власти, учёных и юристов.

С началом второй войны работа над приведением Конституции в полное соответствие с нормами Ислама продолжалась и была успешно завершена летом 2002 года на Большом Маджлисе Шура ЧРИ при участии представителей всех ветвей власти (Президент ЧРИ Масхадов Аслан, Председатель Парламента ЧРИ Хиряев Дардаил, парламентарии, члены правительства, руководство Верховного Шариатского Суда, командующие фронтами и секторами ВС ЧРИ), общественных организаций и джамаатов. За полтора месяца работы Большого Маджлиса Шуры (Конституционного Собрания) был внесён ряд изменений и дополнений в Конституцию ЧРИ. И теперь статья 1 Конституции ЧРИ гласит:

«Чеченская Республика Ичкерия - Суверенное, Независимое, Исламское правовое государство, созданное в результате самоопределения чеченского народа. Источником всех принимаемых решений являются Коран и Сунна».

*****

13 февраля 2006 года Президент ЧРИ Шейх Абдул-Халим Садулаев объявил о программе объединения Северного Кавказ в единое Исламское Государство.

17 июня 2006 года в городе Аргун в неравном бою с российскими карателями погиб Президент Чеченской Республики Ичкерия, Амир ГКО — Маджлисуль Шура ЧРИ Шейх Абдул-Халим Садулаев (шахид иншаАллах).

8 июля 2006 года Президент ЧРИ, Амир ГКО — Маджлисуль Шура ЧРИ Докка Умаров подписал Указы об образовании Уральского и Поволжского фронтов в структурах Вооружённых Сил ЧРИ.

10 июля 2006 года в районе ингушского села Экажево, в результате самопроизвольного взрыва грузовой автомашины со взрывчаткой, погиб Вице-президент Чеченской Республики Ичкерия, Военный Амир

моджахедов Кавказа Шамиль Басаев (шахид иншаАллах).

7 октября 2007 года (25 Рамадана 1428 года) Президент ЧРИ, Амир моджахедов Кавказа Докка Умаров объявил о вводе полного Шариатского правления на всей территории Чеченского Государства и территориях Северного Кавказа, являющихся зоной военных действий, провозгласив образование Исламского Государства — Имарат Кавказ.

Основанием для провозглашения Исламского Государства стала безусловная обязанность мусульман перед Аллахом (с.т.) установить на подконтрольных территориях Закон Аллаха (с.т.) — Шариат.

К моменту провозглашения Имарата Кавказ на территории Чеченского Государства и других регионов Северного Кавказа сложились все необходимые исторические, политические, военные условия и предпосылки для образования единого Исламского Государства, а именно:

— Легитимная преемственность и исторический опыт единого Исламского Государства народов Северного Кавказа (Имамат — государство Шейха Мансура — 1785–1791 г.г.; Имамат — государства Имамов Гази-Мухаммада, Хамзата, Шамиля — 1830–1859 г.г.; Северо-Кавказский Эмират — государство Шейха Узун-Хаджи — 1919–1920 г.г.).

— Указы Президентов ЧРИ о переводе государственного устройства на Шариатскую основу: Джохара Дудаева (март 1995 года), Зелимхана Яндарбиева (декабрь 1996 года), Аслана Масхадова (февраль 1996 года и июль 2002 года), Шейха Абдул-Халима (май 2006 года).

— Распространение Джихада и расширение зоны военных действий и вооружённого сопротивления российской оккупации на Дагестан, Ингушетию, Северную Осетию, Кабардино-Балкарию, Карачаево-Черкесию и Ставропольский край.

— Образование местным населением указанных регионов Северного Кавказа вооружённых сил (военных джамаатов), выступающих за деокупацию своих стран и установление Шариата.

— Принесение присяги (байат) членами военных джамаатов Северного Кавказа и их военно-политического руководства Президенту ЧРИ, Амиру моджахедов Кавказа Докке Умарову.

В связи с провозглашением Имарата Кавказ Чеченская Республика Ичкерия упразднена и вошла в состав Имарата Кавказ на правах вилайята (государственно-административного образования) наряду с другими вилайятами.

В состав Имарата Кавказ входят следующие вилайяты: Дагестан, Нохчийчоь (Ичкерия), ГалгIайче (Ингушетия), Иристон (Северная Осетия), Ногайская степь (Ставропольский край) и объединённый вилайят Кабарды, Балкарии и Карачая.

Главой Исламского Государства Имарат Кавказ является Амир Докка Абу-Усман (Докка Умаров).

Первым заместителем (наибом) главы Исламского Государства Имарат Кавказ является Амир Супьян (Супьян Абдуллаев).

Высшим совещательным органом при Амире Имарата Кавказ является Маджлисуль Шура.

Высшим судебным органом Имарата Кавказ является Высший Шариатский Суд (председатель — Амир Сайфулла / Анзор Астамиров).

На данный момент Вооружённые Силы Имарата Кавказ в значительной степени контролируют горные районы Дагестана, Ичкерии, Ингушетии, Кабарды, Балкарии и Карачая. Указанные территории являются зоной военной активности ВС Имарата Кавказ.

Зоной военных действий диверсионного характера являются предгорные и плоскостные районы и населённые пункты указанных вилайятов, а также вилайяты Иристон (Северная Осетия) и Ногайская Степь (Ставропольский край), западные и причерноморские районы Северного Кавказа, оккупированные Россией, Приволжский и Уральский регионы РФ.

**Справка подготовлена
Информационно-аналитической
службой Имарата Кавказ**

Дмитро Ярош: МИ ЗМОЖЕМО ЗДОЛАТИ САТАНИНСЬКУ МОСКВУ!

Інтерв'ю з Головним командиром ВО «Тризуб» ім. С. Бандери,
Головою Міжнародного Антиімперського Фронту полковником Дмитром Ярошем

Друже командире, останні події в Грузії привернули до себе увагу світової спільноти. Якою є позиція українських націоналістів стосовно цих подій? Як ви бачите розгортання ситуації на Кавказі? Грузія – це не початок, а продовження військової експансії Московської імперії. Більшість наших співвітчизників якось забули, що не так давно російські танки і штурмовики «утюжили» землю незалежної Ічкерії та проводили етнічні зачистки в чеченських селах. Тоді, міжнародна спільнота (один мій товариш, називає її не інакше як «світовою свинотою») продала Чечню москалям в обмін на підтримку їх війни проти «глобального тероризму». А тепер США, Англія, Франція, Німеччина пожинають плоди своєї ж промислових політики. І не треба думати, що для них грузинський суверенітет

є дорожчим за чеченський. Однозначно – ні! Просто США визначили Грузію зоною свого геополітичного впливу і підконтрольним собі транспортним коридором. Звідси така наснага у «відстоюванні» грузинських національних інтересів. Скажу більше, США якоюсь мірою підігріли апетити Росії, незаконно відколовши від Сербії частину її споконвічної території – Косово. Я не маю пієтету до цієї держави, яка на Балканах відіграла роль своєрідної «мініросії» і завжди йшла у фарватері московської політики. Але те, що у них брутально забрана невід'ємна частина їх території – факт. І те, що саме ці дії НАТО підштовхнули Путіна до продовження бойових дій на Кавказі і до анексії чужих земель – теж факт. Що ж стосується самої війни, то інформація про те, що Москва го-

тує військову операцію проти Грузії циркулювала впродовж останнього року. Спецслужби Імарата Кавказ неодноразово заявляли про те, що володіють конкретними планами дій Росії на Південному Кавказі і, до речі, їх заяви повністю підтвердились. Тому ні для Грузії, ні для нас, українських націоналістів, ці події не стали несподіванкою.

Але, саме тому деякі дії грузинського керівництва мене дуже здивували. Як зараз зізнаються міністри уряду президента Саакашвілі «...вони не сподівалися, що Росія відреагує так жорстко...» щодо наведення конституційного порядку на грузинській території. Дивно. Бо розраховувати, що імперська потвора буде вести себе згідно міжнародних стандартів, це все одно, що приставивши заряджений пістолет до скроні, натискати на спусковий гачок і думати, що він не вистрілить, а життя буде довгим і щасливим.

Наступне. Як можна було починати військову операцію, не заблокувавши єдину сухопутну артерію, яка зв'язувала цхинвальський злочинний режим з Росією, а саме Рокський тунель? Чому грузинське військово керівництво, маючи інформацію про широкомасштабну піврічну підготовку Москвою військової операції проти Грузії не приготувалося до ведення оборонних військових дій? Чому уряд Саакашвілі не звернувся за підтримкою до моджахедів Північного Кавказу? Чому, чому, чому?..

Питань до цієї військової кампанії справді є багато, але це не головне.

Головне, що грузинський народ

має повне право на свій державний суверенітет і територіальну цілісність. Головне, що агресія Росії проти Грузії немає ніяких виправдань. Головне, що всі свободолюбиві народи світу зобов'язані надати всіляку допомогу Грузії у її боротьбі з відродженою Імперією. Бо, здобувши «легку» перемогу над грузинами, вони полізуть далі...

«Тризуб» імені Степана Бандери вже 8-го серпня чітко визначив своє ставлення до цих подій. Ми задекларували його у заяві Центрального проводу, підтвердили низкою акцій солідарності по всій Україні та проведенням потужної інформаційної кампанії. Ми запевняємо братський грузинський народ у тому, що готові надати всіляку можливу допомогу Грузії, яку вона буде потребувати і яка є в наших силах.

Як буде розвиватися ситуація на Кавказі надалі?

Грузинські збройні сили в цілому довели свою боєздатність: вони за лічені години змели так звану армію Південної Осетії, розгромили штаб 58 армії на чолі з російським генералом Хрульовим, знищили декілька десятків одиниць російської бронетехніки та з десяток літаків, у тому числі стратегічний бомбардувальник Ту-22. Справжні втрати у живій силі москалів у декілька разів перевищують грузинські. Грузія практично повністю зберегла високий бойовий дух і єдність нації та свої збройні сили; отримала неоціненний досвід ведення бойових дій, своїх новітніх героїв і мучеників; заручилася дипломатичною підтримкою більшості розвинутих країн світу; можливо отримає від НАТО нове сучасне озброєння; гідно витримала випробування в інформаційно-пропагандивній складовій війни. На мій погляд, грузини будуть і далі готуватися до продовження своєї Вітчизняної війни.

На Північному Кавказі щораз активніше будуть діяти бойові підрозділи моджахедів. Їх рух опору розбудовуватиметься і географічно,

і кількісно. Військове протистояння з «федерастами» та їх маріонетками націонал-зрадниками, буде збільшуватися.

Водночас, Росія деякий час не здаватиме своїх позицій. Думаю, вона та її сателіти визнають «незалежність» самопроголошених регіональних утворень – Абхазії та Південної Осетії. Військова присутність московських бандформувань буде нарощуватися. Продовжуватимуться спроби змінити владу в Грузії за рахунок провокацій та «п'ятої колони». Але, незважаючи на всі потуги, Росія таки втратить Кавказ!

Зараз цілком зрозуміло, що доля Грузії буде вирішуватися не тільки на її території. Мовладі Удугов – голова інформаційно-аналітичної служби Імарату Кавказ – нещодавно сказав, що «загроза безпеці Південного Кавказу буде зберігатися до того часу, доки не буде деокуповано Північний Кавказ».

Я погоджуюся з цією думкою, але хочу зауважити, що і Кавказький регіон, і Україна, і Білорусь, і Прибалтійські республіки, як і вся Східна Європа приречені на постійну напругу, доки існує Московська імперія. Єдиною запорукою мирного, цивілізованого розвитку народів, що розбудовують своє життя поряд з Росією є повне знищення Імперії та побудова на її території національних державних утворень. Саме у цьому напрямку повинна вестися діяльність всіх самостійно-державницьких сил. Саме це є гарантією того, що кривавий режим підполковника Путіна «кане у Лету» і не зможе більше загрожувати вільним народам Європи та світу.

А як відобразиться нова кавказька війна на ситуації в Україні?

Ічкерія, Грузія, Україна – це все ланки одного ланцюга, який має бути накинутий на шиї народів, що не бажать жити в московському стійлі. Росія активно відновлює свою імперську міць. А для того, щоб Імперія була самодостатньою, їй просто необхідно завоювати Україну, для того, щоб відновити базис історич-

них міфів про «єдиную і невідимую» та «трі братських славянських народів».

Україна сьогодні – це держава, де існують два найбільших ворога – внутрішній та зовнішній. Найнебезпечнішим є ворог внутрішній, який уособлюють представники «п'ятої колони».

Війна у Грузії допомогла ще раз акцентувати увагу народу на тих московських маріонетках, які за всі роки незалежності намагалися ліквідувати здобутки національно-визвольної революції 1989-91 років. І зараз вони, у черговий раз, проявили себе у всій красі.

Пригадаймо, як у перші дні російської агресії, ще не отримавши ніяких вказівок з «центру», усе це промосковське бидло мовчало, боячись щось не те «просичати». Та минуло трохи часу й усі «поборники справедливості у міжнародних відносинах» в один голос почали звинувачувати Президента Ющенка і міністра закордонних справ Огризку «в односторонній прогрузинській позиції», «провокуванні Грузії на етнічні чистки в Південній Осетії», засуджувати «злочинний режим Саакашвілі», «військову агресію Грузії проти Південної Осетії» та на всі голоси вихвалити «героїчних російських миротворців», закликали направляти сотні тон «гуманітарної допомоги» кримінальному режиму Кочкойти (до речі цхинвальський «уряд» більше ніж на 90% складається не з осетин, а штатних ефесбешників і російських військових). Воістину «Сатана – батько брехні...»

Але все, що не робиться – на краще! Тепер ми маємо чітке і недвояке уявлення про тих, кого необхідно нейтралізувати у першу чергу, зокрема у випадку початку бойових дій Росії проти України. А це передусім керівництво бандформування «Партія регіонів» і верхівку так званого «Блоку Литвина»; а до того ж, звичайно, усякий червоний непотріб – КПУ, СПУ, ПСПУ тощо. Саме їх повна нейтралізація та тотальна зачистка українськими силовими структурами та свідомими грома-

дянами є запорукою майбутньої перемоги у можливій війні між Росією та Україною.

Головний же зовнішній ворог – імперська Росія. Черговий етап її кривавої експансії розпочався в Грузії. Продовження слід очікувати в Україні. На мій погляд, Москва зараз розглядає два основних варіанта розвитку своїх дій стосовно України.

Варіант перший – використовувати свою «п'яту колону» на українській землі, восени цього року або ж навесні наступного спровокувати масові заворушення на Сході та Півдні держави, а потім під приводом порушення Україною прав російськомовного населення і громадян Росії (подвійне громадянство багатьох етнічних росіян у Криму) ввести свої «миротворчі сили» на ці терени та організувати щось на зразок «ПіСУАРу».

Варіант другий – «кропітка і по-

всякденна» діяльність російських спецслужб впродовж найближчого року, з метою приведення на президентських виборах свого кандидата (знов ж таки з лав промосковських холуїв), якого, звичайно, не сприйме більша частина українського народу; інспірування громадянського конфлікту та введення «миротворців» і як мінімум розкол держави, як максимум – окупація всієї нашої території.

І перший, і другий варіанти є цілком реальними, судячи з концептуальних планів, які озвучує офіційний радник Путіна – керівник Євразійського руху Дугін та з тої пропаганди, яка розгорнута не тільки серед широких народних мас Росії, але й серед військовослужбовців імперської армії (у Грузії їх солдати і офіцери відкрито заявляли українським журналістам, що наступною їх «перемогою» буде «перемога над Україною»). До того ж додаються

постійні економічні бої, регулярні конфлікти, спровоковані Росією, навколо Чорноморського флоту, постійне намагання Москви посилити політичну дестабілізацію в Україні тощо. Іншими словами, Росія фактично розпочала війну з Україною! Залишилося тільки дочекатися переведення її із першого – мобілізаційно-підготовчого етапу – в етап бойових дій.

То що ж, ми, українці, так і здамося московським окупантам? Просто будемо чекати, коли вони нападуть? Невже знову їх панування на нашій землі призведе до мільйонів жертв, ГУЛАГів, голодоморів?

Навіщо так катастрофічно... Поінформований – значить підготовлений! Я ніколи не був адептом Президента Ющенка, але зараз навіть він почав приймати рішення щодо підвищення обороноздатності Збройних Сил України. Це вселяє

Уривок зі старого інтерв'ю pana Дмитра Яроша

А чи змінилося щось у Ваших стосунках після проголошення президентом Доккою Умаровим Кавказького Імарату?

Ні ми, українські націоналісти, ні наші союзники по антиімперській боротьбі не є наївними дітьми, які не розуміють реалій життя. Чеченський народ з 1994 року веде збройну боротьбу проти московського імперського монстра. Втрати в людях маленького по чисельності, але великого по духу народу жахають.

Народ же, що бореться за своє національне і соціальне визволення проти окупантів та політики геноциду має право на будь-які методи самозахисту. Ось і чеченський народ (не ті чеченці, що в свідомості українця-обивателя асоціюються з криміналом, а ті, що 13 років зі зброєю в руках відстоюють свою свободу і незалежність) веде таку боротьбу доступними їм методами. При цьому, не тільки військовими, але й політичними. Один із них — це проголошення Кавказького Імарату.

Можна погоджуватися, чи не погоджуватися з правильністю такого кроку. Але я переконаний, що втручатися у ці справи нам, людям, що перебувають зараз в теплі, тиші, відносній безпеці принаймні — неетично. Якщо моджахеди різних кавказьких республік вирішили скоординувати свої дії, то хай їм допомагає у цьому Бог.

Єдине, на чому хотілося б наголосити, так це на тому, що ні в якому разі неможна перетворити вищезгаданий Імарат на таку собі кавказьку міні-імперію. Також при цій нагоді хочу побажати Аміру моджахедів Кавказу пану Умарову і його побратимам по зброї максимально зменшувати кількість старих і не плодити нових ворогів.

Люди Книги — християни і мусульмани — можуть завжди дійти згоди, бо глибинні цінності ми маємо дуже схожі. Головне, не піддаватися навіюванням тих, хто, оголошуючи себе святішими всіх святих, стравлює наші два — з одного боку різні, а з іншого — такі схожі світи. Віра в єдиного Бога, виконання Заповідей, розуміння Добра і спільна боротьба зі злом, повага один до одного — це ті скелі, на яких може бути збудоване майбутнє людства. Ми знаємо, що не всі ті, що напоказ моляться Аллаху, є мусульманами. Також усвідомлюємо і постійно переконуємося, що далеко не всі ті, хто накладає на себе святий для нас знак Хреста, є християнами.

Якщо будемо і надалі притримуватися такої лінії, тоді маємо всі шанси на зміцнення спільного для християн і мусульман антиімперського руху і, врешті-решт, на перемогу Добра над злом. Це наша позиція.

Бійці Тризубу на вишколі

оптимізм... Правда, орієнтуючись у реальному стані справ всередині українських силових структур, можу констатувати, що найбільш слабким місцем наших силовиків є не брак сучасної зброї, боеприпасів, спорядження, систем ППО та ПТО, навіть, не низький рівень бойової підготовки (хоча і тут проблем вистачає). Головним недоліком захисників Вітчизни є брак вмотивованості, відсутність реального і дієвого національно-патріотичного виховання у частинах та з'єднаннях українського війська, пацифікація української молоді та відсутність в концепції розбудови Збройних Сил визначення вірогідного ворога держави. І якщо цю ситуацію не виправити найближчим часом, то можемо опинитися у ситуації, коли головний удар російських окупаційних сил та збройних формувань колаборантів приймуть на себе загонами українських добровольців, як це було у 1918 році за часів УНР.

Сподіваючись на те, що Головнокомандувач Збройних Сил України зможе радикально змінити ситуацію з обороноздатністю країни, ми, українські націоналісти, дотримуємося свого конституційного обов'язку, вже розпочали активну підготовку до можливого захисту державного суверенітету і територіальної цілісності України.

Наші заходи передбачають комплекс дій, вишколів та акцій, що до-

зволють нам, в разі необхідності, максимально прислужитися Нації та Батьківщині.

Користуючись нагодою, я хочу звернутися до прихильників Організації та українського націоналізму, які готові боронити державу, із закликом зголошуватися до регіональних штабів ВО «Тризуб» ім. С.Бандери та ставати у лави борців за державність української нації, проти московського поневолення.

Кожен доброволець буде занесений до загального реєстру, пройде відповідний вишкіл та отримає інструкції щодо дій у випадку агресії Росії проти нашої держави.

Створення вмотивованих націоналістичних добровільних формувань, які разом з державними силовими структурами, у випадку безпосередньої загрози, стануть на захист державності української нації є однією із гарантій майбутньої перемоги над Московською імперією.

Друже полковнику, а як бути з про-російськими настроями громадян України, що живуть на південно-східних теренах України?

Симпатії тієї частини українців і, представників національних меншин, що перебувають у полоні ілюзій, які добре плекають імперські ЗМІ, розвіються відразу після того, як «руській солдат-освободитель» перейде кордон і роздавить якесь

луганське або кримське село гусеницями своїх танків. Любов східняка до «руського брата» (яка, до речі, є занадто перебільшеною – повірте корінному наддніпрянцю) відразу мине після того, як бравий московський солдатюшка почне грабувати хати і квартири мирного українського населення, вивозячи «на Родіну» комп'ютери, меблі, унітази і, навіть, стаціонарні дворові туалети.

Московське військо не змінило своєї ординської сутності з часів Золотої Орди, Івана Грозного та Петра I Кривавого. Українці на генетичному рівні зберегли пам'ять про знищення москалями Батурина, про страсти лицарів святої помсти – гайдамаків, про знищення Запорізької Січі, про заборони мови, про бій під Крутами, про розстріл під Базаром, про голодомори, про ГУЛАГ, про зачистки українських сіл і міст від «антисоветського елементу» під час і після 2-ої світової війни. Пам'ятаємо... А хто призабув – той згадає відразу після того, як поспілкується ближче з «російськими миротворцями». А згадавши, запалить таке полум'я партизанської війни, яке осяє всю Україну, і не тільки...

Так, рано чи пізно ми приречені воювати з Московською імперією...

Для того, щоб збудити войовничий дух нації, треба прикласти дуже багато зусиль...

Переконаний, ми зможемо перемогти сатанинську Москву, зруйнувавши Імперію та побудувавши міцну, незламну Самостійну Соборну Українську Державу тільки в одному випадку – коли українська нація об'єднає всі свої внутрішні сили навколо Національної Ідеї та гасла «Бог, Україна, Свобода!»

Ось заради цього вартує жити, а якщо треба – то й мерти...

Дякую за інтерв'ю!

**Розмову вела
Марічка Зарубінська,
Прес-служба
ВО «Тризуб» ім. С.Бандери**

НАЦИОНАЛЬНЫЙ ВОПРОС В ИСЛАМЕ

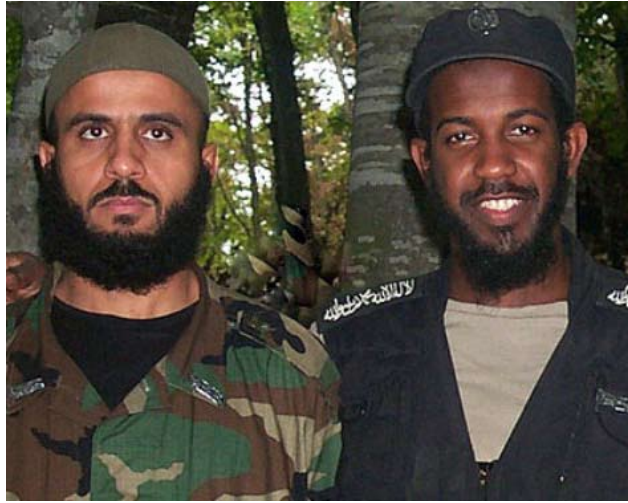
«О люди! Мы создали вас мужчиной и женщиной и сделали вас народами и племенами, чтобы вы познали друг друга. Ведь самый благородный из вас пред Аллахом – самый благочестивый. Поистине, Аллах – Знающий, Сведущий!» (49:13)

На первый взгляд кому-то может показаться, что обсуждение этой темы не актуально, поскольку сказано в Коране «все верующие – братья». Но если мы вспомним, сколько крови было пролито именно из-за национального вопроса, сколько проблем связанных с ним не разрешено до сих пор, а также посмотрим на межнациональные антагонизмы в современном Исламском мире, мешающие делу единства уммы, то мы поймем всю многогранность этого вопроса и необходимость его изучения, а также проведения согласной с Кораном политики в этом направлении.

В Священном Коране Аллах Всевышний сообщает нам, что создал людей «народами и племенами». То есть, это – Божественный замысел, несущий благо человечеству. Все многочисленные народы, племена и микроэтносы существуют в соответствии с Божественной Волей, и это является естественным порядком вещей. Далее, в том же аяте, раскрывается цель этого феномена: «Чтобы вы познали друг друга». Аллах создал народы не для того, чтобы одни из них угнетали другие, не для того, чтобы их произвольно делили на высшие и низшие и не для того, чтобы люди замыкались в узких национальных рамках.

Аллах создал народы для того, чтобы они познавали друг друга. При этом, далее говорится о том, что национальная принадлежность не играет никакой роли в Вечной Жизни. Ибо «самый благородный из вас пред Аллахом – самый благочестивый». Об этом же говорил и Пророк Мухаммад (мир ему и благословение) в своей Прощальной проповеди. Следует отметить, что «познание» обогащает человека духовно, подразумевает уважительное отношение к представителям других народов. Интерес к языку, культуре, литературе и жизни другого народа лучше всего способствует возникновению не абстрактных, а настоящих братских уз между мусульманами разных национальностей. Познавая все это, мусульманин действует в соответствии с Волей Бога, и такое, на первый взгляд, незначительное действие становится надежным фундаментом реальной общности.

Если мы вспомним, сколько книг написано человечеством на эту тему, и сопоставим их с несколькими строками Священного Корана, то поразимся великой мудрости Книги Аллаха. Ведь эти строчки содержат в себе полное решение одного из самых болезненных вопросов в истории человечества! Из них мы узнаем, что существование народов соответствует Божествен-

ной Воле и Божественному Замыслу, отсюда следует, что именно так и нужно относиться к этому феномену. Далее, мы узнаем о цели сего явления, которое заключается в познании одних народов другими и наоборот. Осознание человеком этих установок исключает чистки и геноциды по национальному признаку, теории о расовом превосходстве и империалистические войны, убивает в самом зародыше шовинистические предпосылки...

Еще более поражает то, что это не утопия, а реально воплотимая в жизни политика. Если мы обратимся ко времени праведных халифов и первым векам после их правления, то сможем увидеть, как воплощались указанные установки на практике. В числе величайших сподвижников Пророка, мир ему, мы видим, например, эфиопа Биляля и перса Салмана аль-Фариси, еврея Абдуллаха ибн Салама и бывшего раба ибн Араты. В указанный период войны велись в основном на религиозной основе, и в присоединенных к Халифату областях активно использовались местные языки во всех сферах жизни. Более того, распространение ислама благотворно сказалось на развитии национальных культур. Например, лишь с распространением ислама связано появление узбекской, таджикской и берберской литературы, как и многих других. В административное деление Халифата также закладывался принцип учета национальных особенностей регионов. Именно поэтому Халифат воспринимался его населением не как империя арабов, а как общий дом всех мусульман. Об этом красноречиво свидетельствуют труды великих теологов ислама, основоположников мазхабов, которые изучали и применяли национальные обычаи, не противоречащие Шариату в фикхе.

Некоторые востоковеды говорят о навязывании арабского языка другим народам. Это гнусная клевета! Ведь арабский язык является языком Священного

Корана и нашего любимого Пророка Мухаммада (мир ему и благословение). Именно поэтому он любим всеми мусульманами и именно поэтому стал межнациональным языком Исламского мира; стал естественным путем, а не в силу империалистического навязывания, как это принято сейчас. Кроме того, арабский язык никогда не угнетал национальные языки народов Халифата, напротив – способствовал их развитию, многим дал письменность. Разве не поразительно, что полноценная литература на языке такого маленького народа, как крымские татары существует с XIII века, а национальная литература украинского народа (на живом языке) зародилась лишь в 1798 году!

Последующий ход истории показал, к чему приводит отход от такой политики. Ослепленные шовинизмом люди, хотя и называют себя мусульманами, противостоят самому духу ислама. Чем объяснить зверства турецких империалистов по отношению к таким же мусульманам курдам? В Турции вплоть до 2005 года

можно было угодить в тюрьму лишь за публичное использование курдского языка независимо от сути подаваемой на нем информации! В результате, XX столетие стало свидетелем более десятка мощных курдских восстаний, унесших тысячи жизней. Этому нет места в исламе.

Интересно отметить, что все тоталитарные режимы и идеологии стараются стереть национальные различия. Мы можем вспомнить, как коммунисты пытались создать «советского человека», что обернулось извращением сознания и массовой русификацией и привело к невообразимому обеднению духовной культуры народов бывшего Союза. В наше время западные империалисты всеми силами стараются навязать миру идею глобализации. По сути они преследуют те же цели. Однообразие угнетающе действует на ум, и именно к нему стремились все силы желающие превратить людей в послушных роботов. Тем самым они хотели нарушить Божественный замысел и посягали на Божественную Мудрость. Ведь Аллаху не сложно было бы создать всех людей представителями одного народа, если бы в этом заключалось благо для человечества.

Для ислама характерным является единство в разнообразии. Будучи представителями разных народов истинные мусульмане ощущают себя братьями и это укрепляет единство уммы. Все исламские народы объединяет наша религия – ислам, что делает общество мусульман монолитным, наличие же национальных различий лишь способствует дальнейшему развитию. Ислам не призывает к уничтожению национальных различий, как это делают тоталитарные идеологии и современные глобалисты, наоборот признает их созданными Богом. И не призывает к шовинизму и национальной исключительности, которые приводят к угнетению одних народов другими. В этом, как и во всем, мы видим яркое проявление принципа золотой середины, характерного исламу. Мы должны отбросить чуждые исламу и навязанные враждебными силами установки, касающиеся национального вопроса, и подходить к нему, руководствуясь Кораном. Использование национальных языков и не противоречащих Шариату традиций в деле Призыва только способствует успеху. Об этом свидетельствует опыт периода расцвета Исламской цивилизации. Это выбивает козыри из рук шовинистов и крайних националистов, благотворно сказывается на укреплении братских отношений и, в конечном счете, продвигает дело Исламского возрождения. Ислам, лишенный крайностей и противоречий, и только он показывает путь к решению этого сложнейшего вопроса и более того, обладает историческим опытом в применении на практике касающихся этого предписаний Корана. Этот опыт уникален, заслуживает большого внимания и внедрения в жизнь.

Абдул-Къадыр НУРМУХАМЕДОВ
<http://agazeta.araidd.org/0506/nations.shtml>

Росія, по суті, заперечує християнські цінності

Російські окупанти в Грузії

Якийсь час була надія на те, що у влади Російської Федерації вистачить, як мінімум, здорового глузду не підставляти свою країну. На жаль, цим надіям не судилося збутися. Росія не просто почала війну з Грузією, але й зробила спробу повністю окупувати її, змінивши законно обрану владу країни на свій маріонетковий режим.

Чому Кремлю не вдалося здійснити свої плани в Грузії — окреме питання. Очевидно сп'янілі потоком нафтогазових грошей, його господарі просто не вірили, що західна цивілізація здатна ефективно втрутитися і захистити невеликий народ, що ідентифікує себе як європейський. Втрутилася, спочатку дипломатичними методами, а потім і військово-гуманітарною місією.

Ми не знаємо, які приватні розмови йшли по закритих каналах, але факт залишається фактом, зупинившись у 40 кілометрах від Тбілісі, російський ведмідь зрозумів, що потрапив у капкан, і з цієї миті почав поводитися ще більш агресивно і нелогічно, посилюючи своє і без того незавидне положення.

Про звірства і вандалізм російської армії і «добровольців», за яких уряд Росії несе таку ж відповідальність, як і за своїх солдатів, написано багато, і буде написано ще більше. Відповідні матеріали представлені до міжнародного суду, який обов'язково дасть тому, що відбулося, відповідну кваліфікацію.

Звичайно, основні військові злочинці сидять в Кремлі і прикрившись ядерним щитом відчувають свою безкарність.

Але ж і керівники Третього Рейху, окупувавши Судети і вбиваючи тисячі людей, теж навряд чи думали про швидку відплату.

Єдине чим можуть тішитися новоспечені військові злочинці, так це тим, що світ став гуманніший, і Гаагський трибунал на відміну від Нюрнберзького не ухвалює смертних вироків. Втім, все це лірика.

Давайте задамося іншим питанням, чи був в Росії шанс уникнути тієї ситуації, в яку вона потрапила. На перший погляд, звичайно, так, для цього було достатньо всього лише здорового глузду однієї людини, яка до того ж формально не є першою особою в державі. Але це тільки на перший погляд.

Насправді ми є свідками цивілізаційного протистояння між Росією і християнською цивілізацією, що продовжується вже кількості років. Все почалося ще в часи «освіченого» царя Іоанна Васильовича, який не приховував своєї симпатії до європейських цінностей, але вирішив направити енергію свого буйного народу на схід, тим більше що війни в Європі ніколи Росії особливо не вдавалися.

Чи міг подумати тоді цар, якого прозвали Грізним, що прирєкає свій народ й усіх його сусідів на сотні років нікому не потрібних і даремних страждань. Напевно, ні. Проте, трапилося, що трапилося.

Вчинивши в Казані те, що сучасні фахівці з міжнародного права інакше як етнічними чистеннями і геноцидом не назвали б, підкоривши і без того достатньо покірні інші народи Поволжжя і Сибіру,

банди російських першопроходців принесли російському престолу величезні території аж до Тихого океану.

Захопивши ці території, Росія, проте, не змогла їх переварити, і з європейської країни перетворилася на ідеологічну антитезу європейської цивілізації.

Глибоко трагічна доля православ'я в рамках Російської державності. Позбувшись своєї опори в особі Візантії, російське православ'я опинилося в заручниках у російської антисистеми, яка, по суті, заперечувала християнські цінності як такі.

Розграбування і руйнування Горійської єпархії в Грузії і фізична образа архієпископа Шида Картлі — не що інше, як знакова подія цієї війни.

Багато хто в Грузії, та й не тільки в ній після цього задумалися, а чи православні росіяни?

Питання риторичне, ні реформи Нікона, ні мучеництво, ні російські святі, яким моляться і в грузинських храмах, не змогли зробити з цього народу справді православних. Для тих в Росії, хто звинувачує грузинів в тому, що вони продалися американцям і європейцям, відмічу, що в християнській церкві дійсно існує багато конфесій, але усіх християн об'єднує готовність слідувати заповідям Спасителя. На жаль, навіть безліч святих і подвижників не змогли позбавити цей народ згубного, розкладаючого впливу Антисистеми.

Мабуть, має сенс пояснити, що я маю на увазі, коли говорю про Антисистему. В світі існує декілька цивілізацій зі своєю системою цінностей. Для прикладу можна навести далекосхідну цивілізацію, в рамках якої достатньо мирно співіснують буддизм, індуїзм і конфуціанство.

Ісламська цивілізація, яка, не зважаючи на всі відмінності між народами, відчуває себе єдиним організмом — Уммою.

Африканська цивілізація, яка поки недостатньо оформлена, але, поза сумнівом, має свою систему цінностей. І, звичайно, християнська цивілізація, об'єднана своїми, абсолютно чіткими уявленнями про добро і зло.

Так от, те, що сьогодні називається Росією, є антитезою саме християнської

цивілізації. У періоди свого посилення дана Антисистема намагається нав'язати християнській цивілізації свою систему цінностей, але оскільки зробити це духовно не видається можливим, робить це винятково силою.

Завоювання України, Білорусі, країн Балтії і східної Європи яскрава ілюстрація цього. Не варто думати, що християнська цивілізація не чинить опір, навпаки, реформи Нікона, Петра Першого, західництво, спроби ліберальних реформ початку 90-х років минулого століття, все це спроби християнської цивілізації перемогти Антисистему, перемогти саме в думках і душах росіян. Невдалі спроби.

Глибоко символічно, що російські військові зруйнували саме Горі, рідне місто тієї людини, яка реанімувала Антисистему і довела її до абсурду.

У Грузії вже давно знають хто такий Сталін, і розуміють його роль в світовій історії, в Грузії, але не в Горі.

Населенню цього невеликого грузинського містечка довелося на собі відчути дії гідних продовжувачів справи «великого» Сталіна. Не думаю, що після усього цього єдиний в усій Грузії пам'ятник Сталіну, що «дивом» зберігся, довго простоятиме на своєму місці.

Так або інакше, холодна війна стала реальністю, як би в це не хотілося вірити більшості населення Росії. Слова Медведєва про те, що Росія готова до холодної війни не більше ніж бравада, не готова, ще й як не готова.

Коли всі доходи країни залежать виключно від нафтогазових надходжень, Стабілізаційний фонд і особисті рахунки еліти знаходяться на «ворожій» території, а населення країни не об'єднане ніякою загальною ідеєю, говорити про готовність до якої-небудь війни, окрім війни з трьохмільйонною Грузією, принаймні, не коректно.

Ще вчора господарі Кремля мали реальний шанс демонтувати Антисистему і включити Росію в рамки християнської цивілізації, де їй і місце. Сьогодні, зміна політичної еліти Росії стала необхідною умовою для повернення Росії до Європи, а значить стала неминучою.

**Гела Васадзе
для Кавказ-Центру
Тбілісі**

Голодомор

Еще при советской власти, будучи школьником, я как-то погостил у своего дяди в селении Хаттуни, что расположено в ущелье реки Басс у подножья горы Маштак в Веденском районе Чечни. Старики любят рассказывать о былом, и в ходе того разговора речь зашла о событиях 30-х годов, когда в маленькое село Хаттуни пришли сотни умирающих с голоду людей.

«Мне в то время было, где-то лет шестнадцать, наверное, примерно, как вам сейчас. Они пришли и остановились в той ложбине, метрах двухстах от нашего дома» — рассказывал дядя. Они бедняги ели траву, словно домашняя живность, до того они были изможденные и голодные».

После этих слов дядя не смог сдержать слез. «Всем селом люди вышли кормить их, несли всё, что у них было из еды. Прямо под открытым небом, на майдане, ставили котлы, забивали скотину, днями и ночами варили мясо, пекли хлеб и кормили. Многие наши сельчане впервы видели украинцев, и то, что они именно украинцы мы узнали позже. Да и не было никакой разницы кто они, и откуда. Никто этим не интересовался, все без разговоров и расспросов разобрали людей по своим домам и откармли-

вали их. Тем из наших, у кого хозяйство было слабым, сельчане побогаче помогали, приносили для украинцев мясо, муку, картошку, масло. Я уже не могу припомнить кто именно организовывал кормление и расселение голодающих. Наверняка, организаторов не было, люди у нас обычно сами берутся за такое дело. В таких вопросах агитировать нет нужды. Одно помню хорошо, советская власть в помощи беженцам не участвовала. А наоборот — не давала помощи украинцам. Через несколько дней после того, как у нас появились голодающие украинцы приехали начальники из Веденского НКВД и потребовали выгнать украинцев из села и пригрозили тюрьмой, если будут продолжать кормить их. Но люди не испугались угроз. Чеченцы всегда проявляли солидарность с теми, кого власть ущемляла и претесовала. Наши сельские мунафики тоже пытались угрожать людям, говоря, что из-за них мы можем пострадать от власти. Видимо НКВД обязывало их запугивать людей. Но такого не было, чтобы хоть кто-то отказал в крове и пище украинцам. Такая же ситуация была и в других чеченских селах.

Люди повсеместно, по всей республике, принимали украинцев, давали им одежду, пищу и кров.

Власти, видя, что чеченцы массово принялись помогать украинцам, не стали предпринимать силовых мер против нас. Но через какое-то время в Хаттуни пришли войска НКВД, организованно собрали всех украинских беженцев и увезли. Куда увезли я не знаю. То же самое произошло и в других селах».

Слушая дядю, я вспомнил о сталинской депортации, и понял, что советская власть, убившая голодом более семи миллионов своих братьев славян, не могла испытывать никакой жалости к чужим им чеченцам. Тем более, что чеченцы всегда противостояли этой власти как могли.

Прошло время. На новом витке истории уже чеченцы в роли беженцев пришли в Украину, спасая свои семьи. И хотя украинские пограничники встречают чеченских беженцев с детьми на границе под автоматным прицелом, и высылают на расправу в Россию, для меня Украина не только ее власть, пограничники и милиционеры, выполняющие волю своих мучителей и убийц москалей. Я знаю и других украинцев (хоть их и мало), таких как парень Сашко и его товарищи, которые защищали Президентский Дворец в Грозном, и Тарас Шевченко, вдохновенно писавший:

І вам слава, сині гори,
Кригою окуті.
І вам, лицарі великі,
Богом не забуті.
Борітеся – поборете,
Вам бог помагає!
За вас правда, за вас сила
І воля святая!

**Юсуф Ибрагим,
для «Кавказ-Центра»**

Полковник Квачков: БЫЛА ПОСТАВЛЕНА ЗАДАЧА ЗАХВАТИТЬ ТБИЛИСИ И УБИТЬ СААКАШВИЛИ

Полковник Квачков, известный по процессу о покушении на Чубайса, рассказал в интервью изданию Profile о своих оценках 5-дневной русско-грузинской войны.

— Как вы в целом оцениваете итоги грузино-российского конфликта?

— Это была американская проверка боеспособности наших вооруженных сил по типу Халхин-Гола, и результат ее в целом для нас негативен. По ряду военно-технических показателей грузинская армия превосходила российскую. В отношении ВВС стала наглядной настоящая катастрофа. Грузинские штурмовики Су-25, модернизированные израильской компанией Elbit, могли действовать в ночное время, и наша авиация не способна была им эффективно противодействовать.

Даже на третий день войны грузинские ВВС продолжали наносить удары по российским военным колоннам, равно как и по военным и гражданским объектам на территории Южной Осетии! Дислоцированная в Северо-Кавказском ВО авиация за все это время не смогла завоевать господство в воздухе. Не было достаточного количества боеспособных самолетов. По нормам советского времени, дежурная эскадрилья должна была подняться в воздух в течение 10 минут... Прорыв грузинской бригадной тактической группы в Цхинвал 8 августа стал возможен в условиях отсутствия в составе СКВО хотя бы эскадрильи штурмовых ударных вертолетов типа Ка-50/52, способных ночью поразить колонны с боевой техникой в условиях горной местности.

— Но власти России должны были учитывать возможные обвинения в агрессии со стороны Запада. Возможно, и поэтому использовались ограниченные силы и средства?

— От обвинений в агрессии нас это не спасло. А с военной точки зрения нужно было, взявшись за дело, довести его до конца. После ничем не оправданных тяжелых потерь среди наших миротворцев и гражданского населения Южной Осетии мы все-таки — хоть и с опозданием — нанесли поражение агрессорам, у нас была уникальная возможность обеспечить установление в Грузии совершенно иного режима. 12 августа начался коллапс грузинской армии и органов управления. От полной победы над Грузией нас отделяло несколько часов. Мне достоверно известно, что перед подразделениями спецназа уже была поставлена задача высадиться в Тбилиси и захватить Саакашвили для последующего предания суду как организатора геноцида — либо нейтрализовать его. В России уже находился кандидат на роль главы не враждебного России, демократического грузинского государства.

— Это был Игорь Гиоргадзе?

— Без комментариев.

— И почему же этот план не осуществился?

— Не хватило политической воли. А в результате мы получили ситуацию, когда послевоенное мироустройство не слишком отличается от довоенного, что в рамках военной теории не позволяет говорить о полноценной победе. Грузинские военные аэродромы, удары по которым были не слишком эффективны, будут быстро восстановлены американцами, что позволит использовать их в ходе атаки против Ирана. Через Грузию будет вновь осуществляться воздействие на Чечню, Ингушетию и Дагестан. В каком-то смысле мы повторили ошибку США в 1991 году, когда они не завершили операцию «Буря в пустыне». Остался нарыв, который будет причинять сильную боль.

Отдел сотрудничества и СМИ
КЦ

Пиррова победа России

Наглое вторжение российских войск в Грузию, несомненно, стало последней каплей, которая переполнила чашу терпения мирового сообщества, в последние годы копиравшего в отношении Кремля пропахшую нафталином политику свободного мира по «умиротворению» гитлеровского режима в середине прошлого века.

До августа 2008 года лишь немногие западные политики как следует понимали ту чудовищную опасность, которую для мировой цивилизации несет в себе тоталитарный режим нынешних чекистов, правящий Россией на протяжении последних лет. После широкомасштабной августовской интервенции, сопровождавшейся ковровыми бомбардировками, массовыми убийствами мирного населения вдали от зоны военного конфликта и кампанией тотальной дезинформации со стороны российских средств массовой информации, ни в одной стране сомневающихся уже не осталось. Зверинный оскал российского империализма, истинной целью которого является покорение всего мира, стал очевиден каждому.

Результатом этого запоздалого прозрения станет объединение мирового сообщества, которое, отбросив в сторону любое благодушие, начнет теперь относиться к России так, как она уже давно того заслуживает. Эвакуация капиталов уже идет полным ходом, что привело к краху российских биржевых индексов и резкому падению курса рубля. На очереди всевозможные санкции экономического характера, усиление контроля над импортом в Россию товаров двойного назначения и запрет на передачу ей передовых технологий. Естественно, никто уже не станет

говорить теперь о «большой восьмерке», которая отныне и навсегда вернулась к своему прежнему формату «большой семерки»: тоталитарному режиму, цинично нарушающему Устав ООН ни под каким видом не место в элитном клубе ведущих демократических стран.

Таким образом, победа над Грузией во всех отношениях стала для России пирровой. Например, Кремлю нечего и думать теперь о былой дружбе с Украиной. Продолжать попытки соблазнения этой страны каким-либо политическим или, на худой конец, экономическим союзом стало совершенно бессмысленным занятием. Ясно, что Украина теперь уже вся целиком в НАТО, а Россия для любого украинца представляется отныне как чуждая и глубоко враждебная ему сила. Ни о каком братстве народов больше не может быть и речи: дружить с не контролирующими свое поведение империалистами, разделяя с ними ответственность за разбойничьи нападения на соседние страны, никому в здравом уме не придет в голову.

Отныне и навсегда Россия по своей собственной воле записалась в клуб стран-изгоев, ей остается теперь лишь возможность развивать и углублять всесторонние отношения с себе подобными: Ираном, Беларусью, Венесуэлой и КНДР. То есть, по всегдашнему своему обыкновению идти против течения, строить свой особый мир в другом измерении по правилам, в корне отличающимся от общепринятых в цивилизованном сообществе.

Юрий Павленко, Украина
Отдел писем
КЦ

Степан Лобурьяка: «Чеченці — наші брати!»

Моя Україна стогне донині під гнітом
Заподанців та кривавих російських катів,
А ваша Чечня палає праведним гнівом!

Хижі пугінські собаки шмагують,
Вбивають, 'валтують, нищать, катують:
Довіку злочинів їхніх нащадки не порухують!

Нікчемні здрайці, зрадники та заподанці
Повзають в Чечні перед катями,
А наші «владарі» плазують
перед ними ж до нестями!

Та як в Чечні не згас Джихаду дух,
То в нас так само гнів святий не вух!

Сторіччями нас одні кати катували,
Нищили калічили та викривляли.
Сторіччями вони і нас і вас грабували.

Але вони, підлі істоти,
також сторіччями нас розділяли.
Колісь відригав бловотиння
московський цар-упир:

«Імам Шаміль вам не друг і не брат,
Він кровожерний бунтар та фанат!»

Та серце вкраїнське чуло брехню
І народ український відповів царю
Шевченковим «Кавказом», де сказано:

І вам слава, сині гори,
Кригою окуті!
І вам, лицарі великі,
Богом не забуті.
Борітеся - поборете!
Вам бог помагає!
За вас правда, за вас слава
І воля святая!
Сьогодні Путін клятий сатаніст
Горлянку продурає, репетує:

«Чеченці терористи, вахабісти, людожери,
Басаєв, Умаров, Масхадов - не люди нікчемні!»

Але справжні українці знають:
Бреше сатанінський вилупок кремлівський.

Росія і сьогодні хоче вас і нас
Грабувати, катувати, нищити, вбивати.
Тож маємо ми спільно проти неї стати.
Меча у груді увігнати та імперію зліквідувати!

Славетна Чечня розкидає навкруги сім'я свободи,
Єднає в спільнім пориві вдячні братні народи.

Маємо й ми поряд з чеченцями стати
Та ворога спільного геть доконати!

Хто вичавив сутність раба зі свого ества,
Той розуміє та знає
підступність російського ката.

Але також знаємо твердо ми:
Чеченські моджахеди то є наші любі брати!

Мовладі Удугов: ЗАГРОЗА БЕЗПЕЦІ ПІВДЕННОГО КАВКАЗУ ЗБЕРІГАТИМЕТЬСЯ ДОТИ, ДОКИ НЕ БУДЕ ЗВІЛЬНЕНИЙ ПІВНІЧНИЙ КАВКАЗ

Редакція «КЦ» звернулася до голови інформаційно-аналітичної служби Імарату Кавказ Мовладі Удугова з проханням прокоментувати останні події в Грузії і перспективи врегулювання ситуації в світлі загострення відносин між Росією і Заходом і позиції керівництва Імарату Кавказ, позначений у відомій заяві військового командування ІК.

М. Удугов: «Якщо виключити конспірологічну теорію про те, що США підступно заманили Росію в «грузинську пастку», то очевидно, що Грузія і її покровителі обрали неправильну стратегію дій.

Взагалі, цю війну можна назвати «війною прорахунків». Обидві сторони багато в чому невірно оцінили ситуацію і прорахувалися в своїх прогнозах. Грузія більшою мірою, Росія — меншою.

Надія на те, що Росія задовільниться Північним Кавказом в обмін на невтручання Заходу у війну в Чечні і фактичне заохочення реального, а не пропагандивного геноциду чеченського народу, виявилось безпідставним.

Схвалення Заходом захоплення Чеченської держави і жорстокого терору Москви проти мусульман Північного Кавказу, що вписався в загальний контекст боротьби Заходу з Ісламом, помножене на рясний нафтодоларовий дощ збудили в Москві імперський інстинкт.

Нагадаю, що ще у 1999 та 2000 роках чеченське керівництво попереджало Грузію і Азербайджан, що покінчивши з суверенітетом Ічкерії, Росія неминує вчинить агресію проти них. Проте ні у Тбілісі, ні у Баку не схотіли визнавати очевидний факт, а саме — що Чеченська держава і чеченський народ усі ці роки були захисною стіною для Південного Кавказу, рятуючи їхню незалежність.

Баку і Тбілісі отримали час для зміцнення своїх держав. Але замість подяки і допомоги усі ці роки ми відчували неприкритий тиск з боку влади Грузії та Азербайджану, що переходив деколи у відвертий античеченський та антиісламський терор на догоду Росії.

У Грузії та Азербайджані, на потребу сьогоденним політичним інтересам, викрадали і здавали Москві чеченців, дагестанців, будь-кого з мусульман, хто так або інакше міг бути пов'язаний

або був пов'язаний з моджахедами. У Азербайджані ця ганебна практика продовжується досі у сподіванні на прихильність Росії.

З Панкісі були видавлені чеченські бійці, хоча керівництво ЧРІ пропонувало Тбілісі «узаконити» їх, надавши їм статус поліцейських формувань. Грузинська влада не зрозуміла. Моджахеда не стали йти на загострення ситуації і пішли.

Я нагадую про це, щоб ще раз підкреслити, що обрана Тбілісі стратегія була невірною. Ключ безпеки Південного Кавказу знаходиться в Північному Кавказі. Сьогодні це стало ясно зі всією очевидністю розгрому. Про це варто поміркувати і в Баку.

П'ятиденна російсько-грузинська війна показала кілька ясних речей. А саме:

Загроза безпеці і стабільності Південного Кавказу зберігатиметься доти, доки не буде звільнений від окупації Північний Кавказ. Без вигнання російських військових з окупованої території Імарату Кавказ питання про стабільність і передбачуваність в регіоні залишатиметься невирішеним.

Таким чином, без вирішення питання звільнення Північного Кавказу не можна вирішити питання суверенітету і безпеки Південного Кавказу.

Заява військового командування Імарату Кавказ у зв'язку з агресією Росії проти Грузії чітко вказує на позицію керівництва ІК, яка по-

лягає в тому, що головною умовою стабільності, безпеки, миру і передбачуваності на Кавказі є безумовне вигнання Росії, як головної дестабілізуючої сили в регіоні і абсолютно ворожого елемента для кавказьких народів.

Контекст заявленої позиції вказує, що вектор сили моджахедів Імарату Кавказ направлений на північ.

Ми нікому, нічого не пропонуємо. Ми лише констатуємо очевидні факти, ігнорувати які було б, принаймні, дивно.

Моджахеда Імарату Кавказ довели свою самодостатність. Ми не збираємося грати ні в чий ігри, у нас свої інтереси і свої завдання. Незалежно від подальшого розвитку подій моджахеда Імарату Кавказ продовжуватимуть дотримуватися обраної стратегії. Проте не враховувати тактичні умови було б нерозсудливо.

Не можна не відзначити і той факт, що при всій свої злісності і агресивності, Росія продемонструвала половинчатість. Війна показала не стільки межі просування НАТО, як намагаються запевнити кремлівські політтехнологи під переможний гуркіт телевізійних фанфар, скільки межі просування Росії.

Навіть невинувато млява, але таки консолідована позиція Заходу на чолі з США запобігла окупації Тбілісі і поваленню демократичного режиму Саакашвілі.

Більш того, результатом військового вторгнення Росії до Грузії, яке, як тепер ясно, готувалося давно і ретельно (хоча штурм Цхинвалі 8 серпня був для Кремля, судячи з усього, несподіваним), стане, швидше за все, прискорений прийом в НАТО Грузії, і України, чому, за великим рахунком, і намагалися запобігти в Москві.

Короткі ж висновки наступні:

Росія виявилася ненадійним партнером. Західний альянс отримав черговий класичний «російський урок», який нагадав йому забуту аксіому, — за будь-яких режимів в Кремлі кацапам довіряти не можна.

Конфігурація сил і політична обстановка на Кавказі змінилися. Остаточна розстановка сил і політичні пріоритети для всіх учасників конфлікту і зацікавлених сторін стануть ясними найближчим часом.

Загроза безпеці Південного Кавказу зберігатиметься доти, доки не буде звільнений Північний Кавказ. Без вирішення питання звільнення Північного Кавказу не можна вирішити питання суверенітету, стабільності і безпеки Південного Кавказу.

При усій своїй кровожерливості і агресивності, Росія продемонструвала слабкість і половинчатість, «не добивши ворога». На відміну від сталінського режиму, нинішньому кремлів-

ському режиму є що втрачати (на Заході) у разі ізоляції і поглиблення конфронтації із Західним альянсом на чолі з США.

Досі неясно, наскільки Захід готовий до радикального вирішення питання захисту безпеки Південного Кавказу, яке однією географічною кавказькою гірською грядкою не забезпечити.

Рішучість і авантюризм Москви будуть прямо-пропорційні нерішучості і роз'єднаності Заходу.

Питання про переможців і пеєможених в російсько-грузинській війні поки що не вирішене».

Кавказ Центр

Коротка довідка: Мовладі Удугов (9.02.1962), уродженець села Герменчук. З тейпа Ширді. Політичною діяльністю займається з 1986 року. Активний учасник й організатор перших чеченських національних політичних груп і організацій (1987–90 г.г.). Член оргкомітету і голова секретаріату з організації Загальнонаціонального з'їзду чеченського народу (1990 р.). Голова секретаріату всіх сесій Загальнонаціонального Конгресу Чеченського Народу (ЗКЧН). Голова Інформаційного Комітету ЗКЧН. Довірена особа і соратник голови ЗКЧН, а потім і президента ЧРІ Джохара Дудаєва. Разом з Д.Дудаєвим, З. Яндарбієвим, С-Х Абумуслімовим один з засновників та ідеологів Чеченської Держави — ЧРІ.

Міністр інформації та друку в уряді Д.Дудаєва. Наказом Джохара Дудаєва (лютий 1994 р.) отримав звання бригадний генерал (за посадою). Перший віце-прем'єр з питань державної політики в уряді Зелімхана Яндарбієва та Аслана Масхадова. Міністр ЗС ЧРІ в уряді А.Масхадова. Один з організаторів Конгресу народів Ічкерії й Дагестану (реорганізований у Маджліс мусульман Ічкерії й Дагестану 1998–99 р.р.). Голова державної комісії ЧРІ з переговорів з РФ. Під керівництвом М. Удугова був підготовлений «Договір про мир.» підписаний президентом ЧРІ Асланом Масхадовим та Борисом Єльциним у Москві в 1998 році. Голова зовнішнього підкомітету ГИК ДКО-маджлісу Шура ЧРІ (2002–2005 г), міністр інформації і друку ЧРІ (2005–2006 г), директор Національної Служби Інформації ЧРІ (2006–2007 г.г.)

Землі патанів. Результат атаки моджахедів на тайландських окупаційних солдат

Хто і чому чинить опір в ісламському світі?

ХТО І ЧОМУ ЧИНИТЬ ОПІР В ІСЛАМСЬКОМУ СВІТІ?

Пропонуємо вашій увазі аналітичну роботу турецького журналіста Адема Озкосе, опубліковану в щомісячному журналі «Вуслат». У ній проводиться аналіз руху Опору в сучасному Ісламському світі.

Ісламський світ з усіх боків оточений ворожими силами окупантів і чинить опір у вигляді «Руху Джихаду». В цій роботі я хочу, не вдаючись до цього дуже глибоко, виявити деякі причини опору. Якщо ми бажаємо зрозуміти рух Джихаду, що розповсюдився від Азії до Сомалі і використовувався ним, як один з методів, збройний опір, то, перш за все, ми повинні виявити причини цього і дати правильні відповіді на відповідні питання. Проте, засоби масової інформації і агентства новин знаходяться в руках Заходу, це дозволяє майстерно проводити дезінформацію населення і маніпулювати суспільною свідомістю. Все це ще більше заплутує ситуацію.

ЧИННИКИ, ЩО ПРИВЕЛИ ДО ОПОРУ
На мусульман сьогодні безжалісно накочуються одна за одною хвилі окупації. У Іраку, Палестині, Афганістані, Таїланді, Чечні, Кашмірі, Сомалі, на Філіппінах і в Східному Туркестані щодня гинуть люди. Окупаційні

сили принижують релігію, честь, культуру, самобутність, славу і історію мусульманських народів. Транснаціональні корпорації, під охороною окупаційних сил, грабують нафту, природний газ, руди мусульман, привласнюють собі багатства Ісламських земель. У в'язницях Гуантанамо, Баграм, Абу Грейб, в таборах Таїланду тисячі мусульманських полонених на останньому видиху борються за збереження своєї людської гідності, піддаючись при цьому найвитонченішим тортурам. У Таїланді, Іраку, Палестині серед ув'язнених утримуються в неволі більше 500 жінок. Найсвятіші для мусульман місця – мечеть аль-Акса, Мекка, мечеть Абу Ханіфи – окуповані (щодо Мекки мається на увазі продажність маріонеткового режиму, – прим. Перекладача). Перемога на виборах в Газі ХАМАС довела до сказу окупантів і зумовила блокаду сектора. Кількість померлих в лікарнях Гази палестинців, унаслідок того, що туди не були пропущені медикаменти, перевищила 50 чоловік. У Чечні більш ніж 250000 мирних жителів було безжалісно винищено російськими військами. Дивлячись на все це горе і страждання легко прийти до висновку, що немає іншого шляху, окрім організації опору, заколотів і протестів. Як, по-вашому, чи правильно буде, якщо мусульманські народи, що живуть в таких обставинах, зариють сокиру війни, мовчатимуть і здадуть зброю?

МУСУЛЬМАНИ ВЕДУТЬ ОБОРОННУ ВІЙНУ

В окупованому, пригнобленому і сповненому страждань Ісламському світі, все більше нарастає і розповсюджується опір, заколоти і бунти. І надалі, щоб захистити від посягань честь жінок, припинити безжалісні вбивства маленьких дітей, зупинити винищення бомбардуваннями мусульманської молоді, виходитимуть на поле бою моджахеди, що прагнуть мученицької смерті. Цю війну розв'язали не мусульмани, і на даний момент повністю весь мусульманський світ, кожна, до останньої п'яді, частина мусульманської землі, знаходиться під окупацією (автор має на увазі, що правління продажних місцевих режимів можна теж прирівняти до окупації, і ніде в світі мусульмани не насолоджуються свободою під покровом Шаріату, – прим. Перекладача). Мусульманські народи просто ведуть оборонну війну, і це є невід'ємне право людини. Якби ви побачили, як в Багдаді, Кандагарі або Палестині винищуються люди, у вас теж негайно б заболіло серце. Ця безодня страждань, що обрушилася на Ісламський світ, запалила праведним гнівом душі молодого покоління мусульман, викликала в них бурю обурення. Ця молодь, що бореться, вступаючи в рух опору, прагне зажадати звіту за наругу честі, релігії і гідності. Ця молодь просочена болем Абу Грейба, Дженк-кале, Телафера, Дженніна і Фаллуджі. Захід став свідком того, що вчорашня буря

породила сьогоднішній ураган, і цей ураган тільки посилюється з кожним днем. Так, вже не тільки Багдад, Кабул і Єрусалим живуть в тривозі, – але і Вашингтон, Лондон, Тель-Авів, Париж і Мелан. Зараз для Заходу приходить час пожинати посіяне; і не дарма наші предки говорили: «Не сій бурю, збереш ураган».

А зараз, давайте ознайомимося з рухом Джихаду, що веде визвольну боротьбу на Ісламських землях:

ЧИ УВІЙДЕ ТАЛІБАН ДО КАБУЛУ?

Поза сумнівом, серед мусульманських воїнів, що чинять опір, в Ісламських країнах, які перебувають під гнітом, в даний час найбільш активними є афганські моджахеди. Кілька місяців тому, багато західних політиків і аналітики НАТО заявили, що перемога у війні, що триває вже сім років в Афганістані схилиться на сторону Талібану. Цього року НАТО і пов'язані з альянсом збройні формування зазнали несподівано великих втрат. Зовсім нещодавно, загибель 10 французьких солдатів глибоко шокувала не тільки Францію, але і всю Європу. Згідно відомостей американської армії, в порівнянні з 2007 роком, кількість ударів, здійснюваних бійцями Талібану, по силах НАТО зросли на 40%. За останні три місяці втрати іноземних солдатів в Афганістані перевищили втрати в Іраку. В даний час, велика частина південних регіонів Афганістану утри-

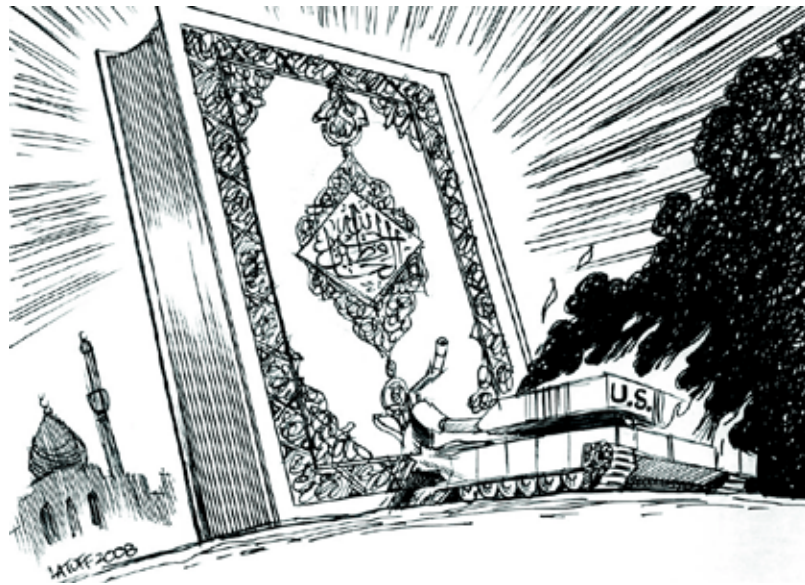
мується під контролем Талібану, і його вплив все більше поширюється, досягаючи околиць Кабулу. Талібан користується підтримкою більшої частини афганського народу, його перевагою є також і наявність професійних військових в його рядах, чому сприяє і союз з афганською аль-Каїдою. Завдяки особистим зв'язкам лідера аль-Каїди, Усами бін Ладена і лідера Талібану, Моллі Омара, між цими двома групами налагоджена найтісніша і добре організована співпраця. Воїни Талібану і аль-Каїди відносяться до різних шкіл Ісламу; перші є послідовниками мазхаба Ханафі, а другі – салафітами, проте, вони спільно б'ються проти окупантів, нарощуючи обороти Джихаду. Біля витоків Талібану стояли 3-5 мулл, що боролися за побудову Ісламської держави в Афганістані, але, утилівши в собі волю до незалежності афганського народу, Талібан перетворився на політичний та військовий рух.

ОПІР В ІРАКУ І ГРУПИ

Іракський опір, будучи масовим, складається з трьох суспільних категорій. Ці категорії такі: "Іракський ісламізм, іноземний резистентний елемент і національно-релігійні групи". Основу опору складає іракський ісламізм, що користується значною підтримкою сунітів. В даний час іракський ісламізм об'єднаний в дві головні структури: "Фронт Реформи і Джихаду" і "Фронт Джихаду і Змін". Найвпливовішими групами, що знаходяться у складі "Фронту Реформи і Джихаду" є: Ісламська Армія Іраку, Військо Моджахедів, Іракський Фронт Ісламського Опору і Іракська група ХАМАС. У складі ж "Фронту Джихаду і Змін" знаходяться і діють Бригади Революції 1920 року, Армія Рашидін, Роти Солдатів Милостивого (Аллаха), Бригади Султана Фатіха. Слід також відзначити активну в Іраку групу Ісламської Держави Іраку, кістяк якої складає іракська аль-Каїда. У складі цієї групи знаходиться багато молоді, прибулої з Саудівської Аравії, Йорданії, Сирії і інших країн. Ця група заповдила великі втрати американським окупаційним солдатам і їх місцевим союзникам-маріонеткам. Останнім часом висувалася на авансцену ще одна група, – Ансар Аль-іслам. У минулому, ця група діяла тільки на півночі Іраку, але тепер все активніше вона розгортає діяльність по всій території країни. Зараз лідером групи Ансар Аль-іслам є курд на ім'я Абдуллах Шафії. Основу цієї групи складають курди, але в її рядах є і деяка кількість бійців-арабів.

ПАЛЕСТИНА І ІСЛАМСЬКИЙ ОПІР

У окупованій Ізраїлем Палестині, серед груп, що борються проти загарбників, до 1975 року, були немало озброєних формувань лівого толку. Найпопулярнішими серед цих організацій, такими, що здійснюють знищення ізраїльських солдатів, викрадають літаки, підривають посольства Ізраїлю в Європі, були Організація Звільнення Палестини (ОЗП) Ясира Арафата і Фронт Звільнення Палестинського Народу Джорджа Хаббаса. Починаючи з 1987 року, почала світити

зірка організації ХАМАС, породженої єгипетськими Братами-Мусульманами. Засновником ХАМАС був шейх Ахмад Ясин, в 1992 році у неї з'явилося збройне крило – Бригади Ізеддіна аль-Кассама, почалася військова діяльність проти Ізраїлю. ХАМАС приніс значні жертви в справі боротьби проти Ізраїлю, це стало причиною всезростаючої популярності і приходу до влади в результаті виборів. Лідером ХАМАС є Халед Мешааль, який успішно керує як політичною, так і військовою діяльністю організації, виявляючи тим самим рідкісний приклад. Серед активних палестинських військових формувань – організація Ісламський Джихад, заснована в 1980 році Фатхі Шикакі і Абдул-азізом Авдою. На позицію організації Ісламський Джихад особливо сильно вплинули ідеї відомого мислителя Саїда Кутуба. Вперше ім'я організації Ісламський Джихад було оголошено 24 травня 1982 року, коли був здійснений бомбовий удар по силах ізраїльських окупантів і французькому посольству. Засновник організації, Фатхі Шикакі, став шахідом в результаті вбивства його Моссадом на Мальті в 1995 році; керувати організацією Ісламський Джихад став палестинський академік, Рамазан Абдуллах Салах. Військове крило організації Ісламський Джихад, – Роти аль-Кудуса, продовжують здійснювати удари по об'єктах Ізраїлю.

ПРОГОЛОШЕННЯ КАВКАЗЬКОГО ЕМІРАТУ

Ще однією Ісламською землею, що змагає під гнітом російської окупації, є Чечня, де роками триває боротьба із загарбниками. Такі прославлені лідери Чеченського Опору, як Масхадов, Хаттаб, Абу Валід, Шаміль Басаєв, Садулаєв і Абу Хафс, стали шахідами, проте, на їх місце стали нові і молоді лідери, що продовжують боротьбу проти росіян. Вибраний лідером після Абдулхаліма Садулаєва, Докка Умаров 7 листопада 2007 року скасував Чеченську Республіку Ічкерія (ХНВ) і проголосив Кавказький Емірат, завдяки чому трансформувалася чеченський опір. Це вирішення Умарова стало переломним, адже тепер опір вийшов за межі Чечні і

охопив весь Кавказ. У минулому, політика чеченського опору була пов'язана з конституцією ЧРІ, що містить, зокрема, і секулярні закони, тепер же вона була приведена у відповідність з ухвалами Ісламу. Оголосивши Кавказький Емірат, Докка Умаров значно підсилив дисципліну і організованість чеченського опору, підвівши під нього строгу Шаріатську основу. Небагато іноземних моджахедів, в даний час, продовжують здійснювати операції проти російських окупаційних сил не тільки в самій Чечні, але і в інших районах Кавказу: Кабардино-Балкарії, Карачаєво-Черкесії, Північній Осетії.

КАШМІР І ХІЗБ УЛЬ-МУДЖАХІДІН

3 1947 року Кашмір окупований Індією, збройний опір там почався у відповідь на переслідування мусульманських жінок індійськими окупаційними солдатами. Сьогодні в Кашмірі приблизно 15 збройних формувань борються проти індійської окупації. Найбільш сильною є група під назвою "Хізб уль-Муджахідін", що входить до складу "Ради Єднання Джихаду", створеного для об'єднання сил опору. Лідером і Ради Єднання Джихаду, і Хізб уль-Муджахідін одночасно є Амір Салахеддін. Хізб уль-Муджахідін почала збройний опір в 1989 році, і отримала значну підтримку з боку заснованої покійним Маудуді Джемаат-і Іслямі. Все почалося з того, що була зроблена спроба зводити на земельних ділянках мечетей храми індуїстів, напруга тривала 2 місяці, і Хізб уль-Муджахідін закликала народ до повстання, одна за одною послідували атаки на індійські сили і об'єкти. Після Хізб уль-Муджахідін, найбільш впливовою в Кашмірі є організація Лашкар-і Тайба. Заснована Хафізом Мухаммадом Саїдом, Лашкар-і Тайба дуже близька до салафітської течії. Серед інших організацій, що борються за свободу Кашміру, можна виділити "Бадр", "Джамаат Ансаров" і "Рух Моджахедів".

РУХ СОМАЛІ МОЛОДИХ МОДЖАХЕДІВ

В результаті війни, що триває роками, Сомалі потрапило в пучину хаосу, але в середині 2006 року Союз Шаріатських Судів узяв під свій контроль південні регіони країни. Через деякий час, Союз Шаріатських Судів, поклавши край терору на підконтрольних йому територіях, зайняв столицю, Могадішо, і проголосив Ісламську державу. Впродовж 6 місяців практично вся країна жила під владою Союзу Шаріатських Судів, було покладене край міжплеменній війні і були відновлені мир і безпека. В результаті приходу до влади Союзу Шаріатських Судів, на чолі з його лідером, шейхом Юсуфом Шерифом, США втратили доступ до природних багатств Сомалі, це послужило причиною того, що при їх підбурюванні і допомозі їхній головний союзник в регіоні, Ефіопія, окупувала країну. Пов'язані з Союзом Шаріатських Судів сили опору вже довгий час ведуть боротьбу проти окупаційних військ і маріонеткового режиму. Сили опору можна розділити на дві головні течії: прихильників ідеології Братів-Мусульманів і салафітів. Серед тих, що чинять збройний опір окупан-

там груп в Сомалі, слід виділити "Рух молодих моджахедів" (аш-Шаббаб), який за останніх 5 місяців дуже успішно проводить здійснення своїх планів. Основою Руху Молодих Моджахедів стало військове крило Союзу Шаріатських Судів. Союз Шаріатських Судів, що незабаром змінив ім'я на "Оновлений Союз за Незалежність Сомалі", і "Рух Молодих Моджахедів", фактично породжений ним, почали звинувачуватися маріонетковим режимом, який існує лише завдяки підтримці США, в зв'язках з аль-Каїдою і в тероризмі. У складений США список терористичних організацій потрапив і нинішній лідер Руху Молодих Моджахедів, молодий сомалієць Абу Мансур. Серед воїнів Руху Молодих Моджахедів є і арабські бійці, в даний час сили моджахедів контролюють практично всі області країни і ведуть бої в околицях Могадішо.

ПОСИЛЕННЯ ОПОРУ МУСУЛЬМАН ТАЙЛАНДУ

Збройний опір здійснюється мусульманами Таїланду, подібно до того, як це відбувається в Афганістані, Палестині, Іраку і Чечні. Ведучи боротьбу проти гнобительської влади будистського режиму, за останніх 5 років групи озброєного опору в Таїланді значно посилилися. Серед тих, що існують сьогодні 16 груп такого роду, найбільш сильним вважається "Фронт Порятунку Мусульман Таїланду". У складі цього фронту перебуває досить багато дрібних угруповань. Останніми роками привернула до себе увага і інша організація опору, – "Ісламський Рух Моджахедів Мусульман Таїланду". Цей рух був заснований групою місцевих мусульманських бійців, що повернулися з Афганістану, за останніх 5 років воно розвинуло значну активність. Серед наймогутніших і впливовіших організацій в регіоні, також і Об'єднана Організація за Незалежність Патанів (патанами називають мусульман Таїланду, хоча більшість з них є малайцями за національністю, деякі виділяють їх в окрему етнічну групу, – прим. Перекладача). Керівництво цієї організацією здійснював Кебір Абдур-Рахман Тенвіра, який недавно помер в Сирії. Нового лідера організації вибере запланований на найближчі місяці великий конгрес.

МУСУЛЬМАНИ МОРО І MILF

На розташованому в Південній Азії Філіппінському архіпелазі, що омивається Південно-китайським морем і Тихим океаном, проживає близько 10 мільйонів мусульман. Більшість філіппінських мусульман, які є сунітами, проживають на островах Моро і Мінданао, – тобто на півдні країни. У цих областях, з 1970 року і по сьогодні, триває боротьба мусульман за незалежність. Для цих цілей мусульманами Моро був створений "Фронт Порятунку Народу Моро" або скорочено MNLF. Фронтом Порятунку Народу Моро з моменту заснування і до наших днів керує Нур Місварі, проте, після заснування автономії філіппінськими властями, фронт втратив минулу силу. В даний час найбільш могутньою організацією Моро є "Фронт Ісламського По-

рятунку Моро». Фронт Ісламського Порятунку Моро (MILF) був заснований Селяметдіном Хашімі в 1977 році. Ще задовго до цього Селяметдін Хашімі заробив собі авторитет в рядах Фронту Порятунку Народу Моро, керованого Нур Місварі. Селяметдін Хашімі був випускником університету аль-Азхар, він помер в 1993 році. На даний час керівництво MILF, метою якого є побудова на островах Моро і Мінданао незалежної Ісламської держави, здійснює Хаджі Мурат Сулейман. З 1997 року філіппінські власті проводять статистичні дослідження, згідно з їх даними, налічується близько 1 мільйона пов'язаних з MILF активістів. Кінець кінцем, закінчилися ті, що безуспішно відбулися в серпні цього року зустрічі і переговори (і угода, – прим. Перекладача) між MILF і філіппінськими властями, відбулися в серпні цього року, і MILF відновив діяльність проти філіппінської армії. Ось вже на протязі близько 2 місяців продовжуються інтенсивні бої сил MILF з філіппінською армією. Серед інших організацій Моро слід згадати організацію «Абу Саяф», її назва часто згадується в західних оглядах новин, особливо коли мова йде про узятті заручників. Вона була установа філіппінськими бійцями, що повернулися з Афганістану, в її складі знаходиться багато молоді Моро, пов'язаної з салафітською течією. Організації «Абу Саяф», що в рядах б'ється проти філіппінської армії, є і іноземні добровольці. Бійці організації «Абу Саяф» раз по раз здійснюють напади і підриви, зараз близько 1200 пов'язаних з нею активістів утримується у філіппінських в'язницях.

СВІТОВИЙ РУХ ДЖИХАДУ

У одній статті неможливо дати докладний опис всіх організацій, що борються із загарбниками проти окупації Ісламського світу. Проте, назвемо деякі з них, про яких ми не згадували раніше. Це шіїтська організація

Хезболла під керівництвом Хасана Насралли, що надала Ізраїлю гіркий урок в ході 34 денної війни в Лівані; Організація Ісламського Магриба, під керівництвом Абу Мухаба Абдулваду, що бореться проти режиму секуляристів в Алжирі і подібна до неї організація, про яку говорять, що вона пов'язана з аль-Каїдою, – Лівійська Ісламська Військова Група; що здійснила напередодні олімпійських ігор в Пекіні збройні атаки, що впливали на громадську думку; Ісламська Партія Туркестану; Ліванський рух «Фатх Аль-іслам», Палестинські Комітети Народного Опору, Армія Ісламу і «Джейшуль-іслам» – все це впливові групи і організації, що ведуть збройну боротьбу в окупованому Ісламському світі. В наші дні узагальнено можна сказати, що боротьбу проти імперіалізму і сіонізму веде «Рух Джихаду». Особливо після атаки 11 вересня, групи Ісламського опору, у тому числі і новоявлені, які ведуть збройну боротьбу проти Заходу, значно посилюються. Такі визнані вожді Джихаду нашого сторіччя, як Усама бін Ладен, Халед Мешааль, Хасан Насралла, Докка Умаров і Молла Омар знаходять всі велику популярність серед мусульманських народів. (На наш погляд виглядає вельми дивно, що автор зарахував до лідерів Джихаду опортуніста Халеда Мешаала, що прагне до дружби з Російським імперським монстром, і предводителя шіїта Насраллу, але така його особиста думка, – прим. Перекладача). Проти всесвітньої окупації все більш посилюючись, піднімаються хвилі всесвітнього опору, що розбухують Ісламський світ. Все йде до того, що, поглядаючи на смерть, окупацію, насильство і гніт на окупованих Ісламських землях, світовий рух Джихаду все більше набиратиме потужності.

Адем Озкосе

Джерело: Журнал «Vuslat»/ № 88

Переклад з турецької: Алі Бекхан
Для ЧТ

ПРИМІТКА ПЕРЕКЛАДАЧА:

Адем Озкосе є широко відомим Ісламським турецьким журналістом. Мені не раз доводилося здійснювати переклади його репортажів і статей (зокрема, взяті ним особисте інтерв'ю з Абу Хафсом і Моллою Дадуллахом (шахіди, Іншааллах), його репортажі про поїздки до Афганістану, – ці переклади опубліковані на сайті «Кавказ-Центр»), всі вони відрізняються грамотно продуманими питаннями, глибокою симпатією до нашої загальної справи Джихаду. У них звучить упевненість в тому, що рано чи пізно, за допомогою аллаха, перемога належатиме Ісламу. На відміну від безлічі писак і переважної більшості журна-

лістів, Адем Озкосе особисто відвідав багато «гарячих точок», він зустрічався там з керівниками моджахедів, жив разом з простими бійцями, був свідком того, як вони здійснюють бойові операції, бачив їх повсякденне життя, спостерігав відношення до них народу, фіксував численні звірства і злочини окупантів, переконувався в продажності маріонеткових режимів. Серед таких його поїздок можна назвати поїздки до Чечні, Афганістану, Сомалі. В той час, коли свідомість мусульман (та і всіх людей взагалі) піддається жорстоким атакам з боку світових сил зла, дуже важлива робота по правдивому інформуванню населення про суть подій, що відбуваються. Свій внесок в цю нелегку справу вносить і Адем Озкосе. Ми освітлюва-

Адем Озкосе

ли в роботі «До роковин проголошення Кавказького Емірату» проблеми і положення мусульман на території РФ. Переклад даної аналітичної статті дозволяє читачам вписати те, що відбувається на Кавказі в світовий контекст подій, ширше поглянути на суть справи. Тому, ми вважаємо, що даний переклад може послужити черговим додатком до вказаної роботи. І хай допоможе нам Аллах.

Російський консул мстить українським ЗМІ

Хакерській атаці піддалися українські Інтернет-ресурси, які розмістили в себе історію пригоди в Одеському аеропорту генерального консула Росії в Одесі Олександра Грачова, пише Бандерівець.

Нагадаємо, журналістам стало відомо, що 27 липня 2008 року, під час контролю на авіаційну безпеку пасажирів рейса АEW-445, за маршрутом «Одеса-Домодедово», через термінал «Ві-Ай-Пі Одеса» у пункті пропуску «Одеса-Аеропорт», було здійснене проникнення невідомої особи в стані алкогольного сп'яніння на борт літака авіакомпанії «Аеросвіт». У зв'язку з чим пасажирі пройшли повторний контроль на авіаційну безпеку, а виліт зазначеного рейсу був затриманий на півтори години. Цим «невідомим» і виявився консул Граčov.

Консул, який за всіма зовнішніми ознаками перебував у нетверезому стані, скориставшись талоном на посадку одного з пасажирів, пройшов контроль на безпеку й разом з іншими пасажирами сів у мікроавтобус на пероні. Співробітникам аеропорту не вистачило сміливості висадити дипломата з автобусу. Генконсула довели до трапа, після чого він піднявся в салон повітряного судна, і відразу влаштував скандал, вимагаючи перерозподілу місць у салоні. Так, він вимагав пересадити «його пасажирів» у бізнес-клас.

На резонне зауваження стюардеси, що в даних осіб квитки в економ-класі, дипломат просто пообіцяв створити всім великі про-

блеми. Під час підрахунку пасажирів і посадкових талонів, агент служби організації обслуговування перевезень пасажирів виявив, що Граčov не є пасажиром і перебуває на борті літака незаконно. Про сторонню особу повідомили службу авіаційної безпеки. Консул покинув літак на вимогу екіпажу та в супроводі інспектора відділу служби авіаційної безпеки був доставлений до терміналу «Ві-Ай-Пі-Одеса», писали Інтернет-ЗМІ.

Спростування цієї інформації з боку Генерального консульства Росії так і не надійшло. Замість цього, потужним хакерським атакам піддалися водночас ряд Інтернет-видань, які опублікували на своїх сторінках статтю про пригоди Генерального консульства Росії. Зокрема, Інтернет-портал «ТЕМА» «впав» майже на добу. Читачі могли спостерігати лише за повідомленням, що сайт «Тема» піддається постійним атакам.

DDOS атаці піддали й сервер Інтернет-газети «Погляд з Одеси». Була зроблена спроба вивести його з ладу. Тільки завдяки досвіду групи підтримки сайту його робота незабаром була відновлена.

Ще один одеський Інтернет-портал, що опублікував статтю про пригоди Генконсула Росії, піддався тиску з боку колег Олександра Грачова. Журналістам погрозували погіршенням взаємин з Консульством і наполегливо рекомендували зняти статтю з сайту. Цього разу боротьба скінчилася не на користь журналістів. Правдива стаття про поведінку Олександра Грачова була вилучена, незважаючи на її високий рейтинг серед читачів.

У той же день потужній атаці хакерів піддався один із найбільших в Одесі Інтернет-провайдерів «ПАКО».

Відділ моніторингу
КЦ

МЕЧ ІСЛАМУ

Правда й брехня про «Ісламські завоювання»

Якщо ви думаєте, що Іслам насаджувався насильно або, як кажуть деякі «знавці» Релігії, «вістрям меча» - цей буклет для вас!

«Немає примусу в Релігії. Воістину, (тепер) Прямий Шлях ясно вирізнявся від (шляху), Що веде в Оману. І той, хто відкидає лжебога й вірує в Аллага, він захопився за опору міцну, нерушиму. І Аллаг — Той хто Все чує і Все знає». (Коран, Сура 2, аят 256)

Ім'ям Аллага, Милостивішого й Милосерднішого!

Першими, хто прийняв Нову Віру, були дружина Пророка, його слуга Зейд і його дванадцятирічний двоєрідний брат Алі. Пізніше до них приєдналися правдивий торговець Абу Бакр, «залізний воїн» Аравії Омар, скромний купець Усман, відважний дядько Пророка Хамза й родина Біляля, раба одного з язичників.

Усі вони просто не спромоглися встояти перед натиском «чарівного» Меча скромного й самотнього Пророка. Ця жменька послідовників Нової Віри незабаром була вигнана з Мекки й навіть цей знаменитий меч не зміг допомогти їм. Жителі Медини, міста, до якого вони переселилися, радо зустріли не тільки людей, але і їхню знамениту зброю, їхній Меч. Він не переставав працювати навіть там і його притягальна сила продовжувала «разити» людей доти, доки уся Аравія не прийняла Нову Віру. У порівнянні з населенням іншого світу в той час араби становили незначну меншість. І частина цієї меншості почала поширювати світло нової релігії за межі Аравійської пустелі вбік могутньої Римської імперії й Персії, до берегів Середземного моря й Малабара і на далекі Ост-Індські острови.

І головною їхньою зброєю був той самий Меч, якому підкорялися цілі народи, щиро приймаючи Нову Віру.

І наскільки ж гострим був цей Меч! Він раз і назавжди скоряв серця і душі людей, не говорячи вже про їхні тіла.

Це був МЕЧ ІСТИНИ, одне лише сьйво якого вбивало брехню й неправду, як світло вбиває пільму.

Але де ж цей Меч зараз? Він тут, він поруч!

Він і сьогодні продовжує скоряти серця незліченних чоловіків і жінок, незважаючи на невпинні підступи людей з певними інтересами, які бажають, щоб морок неправди переважав над світлом Правди, тому що пільма допомагає приховувати їхні злі наміри.

Нижче, ми наводимо висловлювання деяких людей, які в недалекому минулому випробували на собі нескориму міць цього Меча. Вони народилися в різних країнах, розмовляють різними мовами і мають різну освіту. Ми наводимо також їхні адреси, щоб ви самі змогли, як захочете, довідатися в них про відчуття, яких зазнає людина, «вбита» Мечем Істини.

Леопольд Вейс (зараз — Мохамад Асад); Австрійський державний діяч, журналіст і письменник; колишній кореспондент закордонного відділення «Frankfurter Zeitung»; автор книг «Іслам на роздоріжжі» і «Дорога в Мекку», перекладач Корана. (Прийняв Іслам у 1926 році).

«Іслам став переді мною у вигляді найдосконалішого архітектурного творіння, всі частини якого гармонійно пов'язані й надійно підтримують одна одну. Немає жодного зайвого або відсутнього елемента; все перебуває в абсолютній рівновазі...»

Ахмед Хольт; Британський підприємець. Дуже багато подорожував у пошуках Істини. Віддав багато сил і часу вивченню й порівняльному аналізу Юдаїзму, Християнства й Ісламу. (Прийняв Іслам у 1975)

«Меч Ісламу» — це не той булатний меч до якого ми звикли. Я кажу це, виходячи з мого власного досвіду, тому що меч Ісламу вразив мене в саме серце. Але із собою він приніс не смерть, а радість відродження; він розбудив мій розум і допоміг одержати відповіді на питання: Хто я такий? Що я із себе уявляю? Навіщо живу?»

Богдан Копанскі (зараз — Богдан Атаула Копанскі) (зараз — Богдан Атаула Копанскі). Народився в Польщі, зараз живе в США. Доктор історичних наук і політології. Його шлях до Ісламу дуже цікавий, хоча йому припало перенести дуже серйозні випробування; при польському комуністичному режимі він двічі перебував у в'язниці (1968, 1981–82 гг.). Прийняв Іслам у 1974 році.

«У 12 років я відмовився від Церкви через нелогічність і суперечливість її вчення. Два роки потому, у 1962 році, я був дуже вражений і захоплений успішною боротьбою Алжирських мусульман проти Французьких колонізаторів. Це була перша «стріла» Ісламу, що влучила в мене... У Вищій школі й на самому початку мого навчання в Університеті я був типовим представником «бунтарського племені» Червоних... Мій шлях до Корана виявився неблизьким і дуже важким...»

У 1974 році я відвідав Туреччину, де збирався почати роботу над своєю кандидатською дисертацією про політика Султана й Халіфа Сулеймана Кануні стосовно Польського Королівства. Там я почув самий прекрасний витвір людського голосу — Азан, заклик на молитву. Я був просто шокований. Невідома сила привела мене в стару мечеть Стамбула. Там мене зустріла літня, бородата людина з добродушною посмішкою, що навчила мене брати ВУДУ — обмивання. Я зі сльозами на очах вимовив Шагаду (свідчення про прийняття Віри) і зробив перший мій намаз — Магриб... Я звільнив себе від всіх непотрібних ідеологій... Вперше в житті я відчув спокій і був щасливий, почувачути у своєму серці любов АЛЛАГА.»

Венгатакалама Адіяр (зараз Абдула Адіяр). Відомий Тамільський громадський діяч і журналіст, 17 років працював редактором колонки новин у щоденному виданні «Мурасолі» Д-ра М. Крунанізі. Працював з 3-ма Головними Міністрами Тамалнада. Одержав нагороду Калаімані (Велика Перлина за досягнення в галузі мистецтва) від уряду Т.Н. у 1982 році. (Прийняв Іслам у 1987 році).

«В Ісламі я знайшов вичерпні відповіді на всі складні питання, що мучили мене, щодо теорії створення, статусу жінки, створення Всесвіту тощо. Життя Пророка (МЙ) дуже привабляло мене і я зміг порівняти його з іншими світовими лідерами.»

Герберт Хобохм (зараз — Аман Хобохм); Німецький дипломат, Місіонер і громадський діяч. Інтелектуал, послугами якого користується Німецька дипломатична місія в різних частинах світу. Зараз працює аташе по культурі

при посольстві Німеччини в Ер-Ріяді. (Прийняв Іслам у 1941 році).

«Я жив при різних системах і мав можливість вивчати різні ідеології, і в результаті прийшов до усвідомлення того, що немає нічого досконалішого від Ісламу. Жодна з систем не має завершеного Кодексу Честі. Тільки Іслам; от чому його приймають саме люди з відкритою душею й шляхетним серцем. Іслам — це не гола теорія; він на диво практичний. І означає він — цілковите підпорядкування себе Волі Бога.»

Кет Стівенс (зараз — Юсуф Іслам). Громадянин Британії, що був Християнин, поп-зірка зі світовим ім'ям. (Прийняв Іслам у 1973 році)

«Це велика помилка, коли про Іслам судять по поведінці деяких нещирих мусульман, яких часто показують у засобах масової інформації. Адже ніхто ж не каже про машину, що вона погана, якщо за її кермом сидить п'яний шофер. Іслам є вірним путівником людей у їхніх повсякденних справах — чи то духовна сфера, чи розумова або ж фізична. Ми повинні шукати сутність цієї релігії в Корані й у життєвому прикладі пророка Мухаммада (МЙ). І тоді ми побачимо правдивий Іслам — ідеальну Релігію.»

Маргарет Маркус (зараз — Мар'ям Джаміля). Американка, що була послідовницею Юдаїзму. Письменник і журналіст. (Прийняла Іслам у 1962р.)

«Джерелом Ісламських законів і моральних підвалин є Сам Всевишній Бог. Самозадоволеність і щастя в Ісламі є нічим іншим, як природним результатом того емоційного підйому, що виникає в людини, яка добровільно виконує свої обов'язки заради того, щоб здобути прихильність Бога й досягти порятунку. Тільки Іслам зміг зупинити мої довгі пошуки абсолютних цінностей. І тільки в Ісламі я, врешті-решт, знайшла принципи, засновані на правдивості, доброті, красі, які надають особливий зміст таким поняттям, як людське життя і смерть.»

8. Вілфрід Хофман (зараз — Мурад Хофман). Доктор Юридичних наук

(Гарвард). Німець. Соціолог і дипломат. Зараз посол Німеччини в Алжирі.

«У плині деякого часу, у своєму прагненні до більшої точності й стислості, я намагався систематизувати й перекласти на папір всі філософські істини, які, на мій погляд, були поза будь-якими сумнівами. У процесі цієї роботи я зрозумів, що звичайна в такій справі позиція агностика недостатньо виправдана; що людина просто не може піти від такого поняття, як Віра; що існування Творця для всього навколо — очевидно; що Іслам, безсумнівно, перебуває в повній гармонії з навколишньою дійсністю. Таким чином, я почав усвідомлювати, звичайно не без потрясіння, що поступово, крок за кроком, всупереч своїй волі й практично неусвідомлено, у своїх почуттях і мисленні я почав перетворюватися на Мусульманина. Лишалось тільки зробити останній крок: формально засвідчити про свій прихід до Ісламу. І сьогодні — я Мусульманин...»

9. Кассіус Клей (зараз — Мохамед Алі Клей). Американський боксер, трикратний чемпіон світу у важкої вагової категорії; колишній Християнин. (Прийняв Іслам у 1965 році).

«У мене було багато приємних моментів у житті. Але те почуття, що я зазнав, стоячи на горі Арафат у день Хаджу (мусульманське паломництво) — було незрівняним. Я стояв у невимовній духовній атмосфері, створюваній прочанами, числом більше 1,5 мільйонів, які всі разом волали до Бога, молячи Його про прощення гріхів і дарування благ. Це було незабутнім видовищем, бачити разом людей, з різним відтінком шкіри, що належать різним расовим групам і національностям; королів, керівників держав і простих людей з дуже бідних країн, тих, що зібралися разом, одягнених однаково у два простих білих шматки матерії, без тіні зарозумілості по відношенню один до одного. Це було наочним прикладом концепції рівності в Ісламі». (Інтерв'ю щоденному виданню «Аль — Мадіна», Джекда, 15 липня, 1989 року)

На жаль, об'єм даного буклету не дозволяє продовжити цей ряд висловлень тих людей, які повною мірою випробували на собі неприборкану міць «Меча Істини».

Що ж стосується широко поширеної думки про те, що Іслам завойовував собі простір за допомогою «булатного меча», то, нижче, ми наводимо висловлення деяких відомих людей, які підтверджують безпідставність таких заяв.

М.К. Ганді: «... зараз, я, більш ніж коли небудь, переконаний у тім, що не меч допоміг Ісламу зайняти його гідне місце в той час, а сувора простота Пророка (МЙ), його надзвичайна скромність, непорушне дотримання даних обіцянок, його разюча відданість своїм друзям і послідовникам, його мужність, відважність і непохитна віра в Бога й у свою місію. Саме це, а не меч, допомогло їм (мусульманам) домогтися успіху й перебороти всі перешкоди». Молода Індія, 1924 рік.

Едвард Гібон: «Грандіозний успіх місії Мухамеда був досягнутий, тільки лише за допомогою моральної сили, без єдиного удару мечем». Історія Сарацинської Імперії, Лондон, 1870р.

А.С. Трігтон: «Зображення Мусульманського воїна, що рветься вперед з мечем в одній руці й Кораном в іншій — відверта брехня». Іслам, Лондон, 1951р., стор. 21.

Де Лейсі О'Лірі: «Історія, однак, ясно показує, що легенда про фанатичних Мусульман, що поширюють Іслам по усьому світі вістрям меча ... — одна із самих фантастичних і безглузких вигадок, що постійно використовуються істориками. Іслам на роздоріжжі. Лондон, 1923 рік, стор. 8.

К.С. Рамакрішна Рао: «Мое завдання із написання цієї монографії полегшене тим, що, у цей час, нас перестали годувати тими (перекрученими) історіями й, тепер, немає необхідності витрачати велику кількість часу на роз'яснення наших помилкових уявлень про Іслам. Приміром, теорія Ісламу й Меча вважається зараз невартою згадування. І той принцип Ісламу, що говорить, що немає примусу в Релігії — добре відомий». Мухамад — Пророк Ісламу, Ар-Ріяд, 1989 рік, стор. 4.

Джеймс А. Мічнер: «Жодна інша релігія не розповсюджувалася так швидко як Іслам ... Захід глибоко повірив у те, що це виявилось можливим тільки завдяки мечу. Але жоден сучасний вчений не визнає таку ідею й сам Коран є гарантом свободи віросповідання». Іслам — Незрозуміла Релігія, Читацький дайджест (Американське видання), травень 1955 року.

Лоуренс І. Браун: «Вийшло так, що ці добре встановлені факти оголили брехливу суть ідей, широко використовуваних у працях Християнських вчених, про те, що Мусульмани, де б вони не опинилися, насаджували Іслам вістрям меча». Майбутнє Ісламу, Лондон, 1944 рік.

Амир Сейфулла о процессе подготовки к провозглашению Кавказского Эмирата

С именем Аллаха Милостивого и Милосердного Хвала Аллаху Господу миров, мир Его и приветствие печати пророков и посланников господину нашему Мухаммаду, его семье и всем праведным его сподвижникам! Кого Аллах направил на прямой путь, того никто не введет в заблуждение, а кого Он сбивает с него, того никто не поведет верным путем. Свидетельствую, что никто не достоин поклонения, кроме Аллаха, Единого, у которого нет сотоварищей, и что Мухаммад — Его раб и посланник, да благословит его Аллах и приветствует и затем...

Аллах Всемогущий сказал в Къур'ане:

Скажи: «Явилась истина, и ложь ничего больше не породит и не вернется». (Саба' 34:49)

ПРЕДИСЛОВИЕ

Амир муджахидов Абу Усман Докку Умаров выступил с заявлением, в котором отрекся от любых проявлений идолопоклонства, и утвердил для своих подчиненных исламскую систему правления. Это означает, что он официально объявил о своей непричастности к закону тагута — Конституции ЧРИ 1992 года, вторая статья которой гласит: «Народ Чеченской Республики Ичкерия является единственным источником всей власти в государстве. Народ осуществляет принадлежащую ему суверенную власть непосредственно и через систему создаваемых им органов законодательной, исполнительной и судебной власти, а также посредством органов самоуправления».

Заявление нашего амира означает, что он считает единственным источником власти не народ, а Аллаха Всевышнего, который ниспослал нам лучший закон и руководство через посланника Своего Мухаммада, да благословит его Аллах и приветствует. Он также от-

казался от противоречащих исламу названий, таких как: республика, парламент, президент и т.п. Его заявление является отказом от демократической системы правления и связанных с ней языческих убеждений и доктрин. Права человека, международное право, референдум, свобода слова и вероисповедания, волеизъявление народа — все эти несовместимые с нашей религией понятия больше не имеют отношение к муджахидам Кавказа.

Сегодня некоторые люди пытаются внушить нам, что это решение было принято амиром Докку спонтанно и неожиданно. Кто-то даже выдвинул версию о заговоре российских спецслужб, сумевших подослать к амиру своего гипнотизера, который заставил его «отказаться от чеченской государственности». Это напоминает слова мекканских язычников в адрес нашего пророка, да благословит его Аллах и приветствует. Они, зная его порядочность и честность, не могли обвинить его во лжи, поэтому решили, что пророк заколдован. Называлось даже имя колдуна, якобы заставившего пророка пойти против собственного народа.

«А те, которые не уверовали в истину, когда она явилась к ним, говорят: «Это — всего лишь очевидное колдовство». (Саба' 34:43)

Разумеется, колдовство здесь не причем. А спецслужбы кафилов хотели как раз обратного. Ими управляют шайтаны, которые знают, что главным залогом победы мусульман является строгое, неукоснительное следование таухиду (единобожию). Таухид — это цель нашей жизни, ради нее мы сражаемся и готовы умереть. Цель кафилов и мунафиков — лишить нас истинной веры и сделать неверными.

«Они (мунафики) хотят, чтобы вы стали кафирами, подобно им, и чтобы вы оказались равны». (Ан-Ниса' 4:89)

«Они не перестанут сражаться с вами, пока не отвратят вас от вашей религии, если только смогут». (Аль-Бакара 2:217)

Известно, что система правления — неотъемлемая часть нашей религии. Известно также, что отказ от какой-либо части религии означает отказ от всего ислама. Именно этого и добиваются сегодня кафиры. Они силой пытаются заставить нас отказаться от исламской системы правления и насаждают нам свою, тем самым принуждая нас к неверию. Мы встали на защиту своей веры и наш джихад уже давно перешел из стадии защиты жизни и имущества в стадию возвышения слова Аллаха. Оставалось только открыто объявить об этом. «... дабы погиб тот, кто погиб при полной ясности, и дабы жил тот, кто выжил при полной ясности». (Аль-Анфаль 8:42)

К этому решению муджахиды шли давно. Ниже я расскажу о том как развивались события и какое участие в принятии этого решения принимал автор этих строк.

КРАТКАЯ ПРЕДЫСТОРИЯ

Война с Россией идет уже больше 13 лет. После победы в первой войне случилась смута, огонь которой продолжает тлеть до сих пор. По сей день, у немногих, оставшихся в живых участников той смуты все еще сохраняется взаимная неприязнь. Разобраться сегодня в том кто был тогда прав, а кто виноват практически невозможно. Сегодня очевидно одно: если мы не сделаем правильных выводов из того что случилось, все это может повториться вновь.

Вопрос о том, каким должно быть чеченское государство поднимался не раз. В рядах сражающихся были сторонники светской системы власти (смеси ислама и народных обычаев на базе демократии) и сторонники шариата. Маджлис 2002 года был попыткой положить конец разногласиям среди участников сопротивления, но его результатом стало лишь формальное объединение муджахидов Кавказа.

Некоторые братья признали свои прошлые ошибки, но по многим важным вопросам так и не пришли к одному мнению. Сложилась такая ситуация, что у нас было только два выбора, каждый из которых неизбежно приводил к катастрофе. Первый — разрубить узел противоречий сразу, не дожидаясь окончания войны. На это не решился никто, потому что было ясно, что это приведет к расколу в рядах муджахидов и может стать причиной поражения.

Другой выбор — отложить решение спорных вопросов до окончания войны или перемирия. Но все понимали, что если даже война и общий враг не смогли сплотить муджахидов, то в мирных условиях сделать это будет практически невозможно. Ситуация усугублялась тем, что среди участников джихада не было человека, которого все муджахиды могли признать беспристрастным судьей, потому что в послевоенной фитне участвовали все более или менее авторитетные амиры и муталлимы (знатоки шариата).

В итоге сторонники демократии и шариата пришли к соглашению о признании власти президента ЧРИ и внесли так называемые шариатские поправки в конституцию республики. При этом все понимали, что это соглашение формальное и вынужденное. Демократы, большая часть которых находилась за границей, утверждали, что шариатские поправки не имеют законной силы, т.к. конституция принималась на референдуме, и может быть изменена только путем всеобщего голосования. Они также говорили, что хотя теперь маджлису и дано право переизбирать президента, после окончания войны законным главой государства может быть только «избранник народа».

Сторонники шариата также не считали президента ЧРИ законным исламским правителем государства. Его признавали лишь общим координатором боевых действий. Многие тогда надеялись на переговоры с Россией и считали необходимым сохранение статуса президента для заключения перемирия. Показателем того, что единство было формальным, является тот факт, что каждая группа или джамаат имели свои независимые источники финансирования. Некоторые амиры объясняли это тем, что это продиктовано военной необходимостью, но истинная причина была во взаимном недоверии и отсутствии доверия власти. Даже после прихода к власти шейха Абд-уль-Халима не все муджахиды присягнули ему как исламскому лидеру.

После объединения муджахидов Кавказа в 2005 году и открытия Кавказского фронта вопрос о системе власти в Ичкерии был поднят вновь. Летом 2005 года я присутствовал на военном маджлисе в Нальчике. Амиры Абу Идрис Абдуллах Басаев (да помилует его Аллах), Ханиф Илесс Горчханов (да помилует его Аллах) и Абу Мухаммад Муса Мукожев решали вопрос о присоединении джамаатов Ингушетии и Кабардино-Балкарии к Кавказскому Фронту. Абу Идрис сообщил, что смута прекратилась, и угроза раскола миновала. За последние годы многое прояснилось.

Многие участники смуты показали свое истинное лицо, перейдя на сторону врага. Среди муджахидов остались только сторонники шариата, а от демократии остались только названия. Угроза раскола среди муджахидов миновала и принятие решения об окончательном переходе на шариатскую систему управления, лишь вопрос времени. Абдуллах Басаев призвал нас стать гражданами Исламского государства Ичкерия и войти в состав военного маджлиса муджахидов Кавказа, на котором планируется принять решение о полном отказе от языческих атрибутов в системе государства.

Мы перешли в подчинение к Абд-уль-Халиму с условием, что вопрос о шариатской законности государственной власти Ичкерии будет решен в ближайшее время.

Из-за тяжелого положения на фронтах джихада маджлис не состоялся. После ухода Абд-уль-Халима Садуллаева и Абу Идриса Басаева (да помилует их Аллах) мы надолго потеряли связь с руководством.

8.12.2008 ВІЛАЙЯТ НОХЧИЙЧОБ. Поблизу села Шалажи атакована колона окупантів

Джерело КЦ передає з вілайяту Нохчийчоб (Ічкерія), що минулої суботи 8 Зуль-хиджа 1429 року, у другій половині дня моджахеди атакували військову колону російських окупантів. В результаті атаки підбитий УАЗ і виведений з ладу 1 БТР. Точних даних про втрати ворога немає.

Разом з тим за даними радіоперехоплення, можливо, знищено не менше 2 окупантів, що знаходилися в УАЗі, і кілька поранено. Інших подробиць не повідомляється.

6.12.2008 ВІЛАЙЯТ ДАГЕСТАН. У бою стали Шахідами (інша Аллаг) 2 моджахеди

В суботу в другій половині дня в готелі на західній околиці селища Хушет під Шамількалою відбувся бій між групою моджахедів і окупантами. Джерела повідомляють, що в ході бою стали шахідами (інша Аллаг) 2 моджахеда. Окупанти заявили, що знищено тільки 1 члена банди «спецназ ФСБ».

Очевидці повідомляють, що тільки після того, як окупанти підпалили готель, вони змогли змінити ситуацію. Моджахеди до кінця билися в номері готелю, який палав, не підпускаючи до себе московитів.

6.12.2008 ВІЛАЙЯТ ГІАЛГІАЙЧЕ. Поблизу села Даттих атаковані окупанти. У Назрані підірване кафе

Джерела з вілайяту ГІАЛГІАЙЧЕ (Інгушетія) Імарату Кавказ повідомляють, що напередодні у п'ятницю в другій половині дня поблизу села Даттих були атаковані москвини з банди «ФСБ». Точних даних про атаку немає. Окупаційні джерела передають лише, що в результаті підризу поранення отримали 3 окупанта.

Тим часом у Назрані у ніч на суботу обстріляне чергове кафе, яке торгувало спиртним. Повідомляється, що по кафе були зроблені автоматні постріли і у вікно вкинута вибухова пристрій. Кафе завдано значного збитку. Ніхто з людей не постраждав.

5.12.2008 ВІЛАЙЯТ НОХЧИЙЧОБ. У Джохарі знищений посіпака, колиш-

ній член банди «МВС»

Як передає джерело КЦ з вілайяту Нохчийчоб (Ічкерія) Імарату Кавказ, ввечері у п'ятницю в мікрорайоні Джохара був ліквідований колишній член кадіровської банди банди «МВС», який «пішов у відставку». Джерело повідомляє, що на совісті знищеного посіпаки — велика кількість злочинів проти мирних мусульман і моджахедів. Подробиці проведеної операції не уточнюються.

5.12.2008 ОФІЦІЙНО. Амір Імарату Кавказ Докка Абу-Усман призначив командувача Дагестанським Фронтом

Як повідомляє джерело в штабі командування Збройних Сил Імарату Кавказ, Амір ІК Докка Абу-Усман своїм наказом призначив Умара Шейхулаєва (амір Муаз) командувачем Дагестанським Фронтом і валієм вілайяту Дагестан. Інших подробиць поки не повідомляється.

5.12.2008 У Південній Осетії може бути соціальний вибух

Влада Південної Осетії не організувала належним чином роботи з відновлення інфраструктури після серпневих бойових дій і з підготовки до зими, що загрожує соціальним вибухом у Республіці.

Про це заявив колишній секретар Ради безпеки Південної Осетії Анатолій Баранкевич, повідомляє УНІАН з посиланням на «Коммерсант» від 5 грудня 2008 року.

«Там скандал буде. Із самого початку мала бути служба замовника по Південній Осетії. Вона робить замовлення, складається договір. А цього ніхто не зробив. Будівельникам сказали: відремонтуйте школу. І вони ремонтують. Їм вигідно більше грошей отримати, ось вони мармуром і викладають підлогу. І тепер будівельники, які вклали гроші, вимагають їх повернути, а уряд каже: дорого, не платити-мемо», — сказав А. Баранкевич.

«Через два-три місяці там може бути соціальний вибух. До зими підійшли ніяк. Школи й дитячі садки не опалюються. Тепла немає. Дрова не заготовлювали, зараз терміново щось роблять, але машина дров коштує 15

тисяч рублів. Де гроші брати? Бездумне керівництво», — заявив він.

За словами А. Баранкевича, інвестори бояться вкладати гроші в Південну Осетію за нинішнього керівництва.

«Так ніхто не піде гроші вкладати туди. Я знаю багатьох осетинів, які кажуть: ми б вклали капітал свій у республіку, але з таким керівництвом ми боїмося», — заявив він.

4.12.2008 Страчені агенти ворога в селі Агишти

Джерело КЦ в штабі Східного Фронту ЗС Імарату Кавказ повідомило, що минулої середи 6 Зуль-хиджа 1429 року підрозділ моджахедів Шалінського сектора СФ ЗС ІК (командувач амір Хусейн) увійшов до села Агишти, яке розташоване в ущелині річки Бас на південь від райцентру Пустуй.

Моджахеди повністю узяли село, виставили блок-пости і до ранку четверга утримували його під своїм контролем. У селі були проведені профілактичні заходи проти активних посіпак російських окупантів і чеченських маріонеток, і відповідна роз'яснювальна робота.

В ході проведення операції були розстріляні колишній голова маріонеткової адміністрації Хожа Садулаєв, його син і дружина. Спалені їхні будинки і автомашина.

Нагадаємо, що 18 січня 2006 року в селі Агишти було вбито троє моджахедів. Оперативний відділ Східного Фронту ЗС ІК провів розслідування цього факту.

Було достеменно встановлено, що моджахедів здав Хожа Садулаєв, який очолював в той час маріонеткову адміністрацію Агишти. Йому активно сприяли дружина і син, які ввели в оману моджахедів і приспали їхню пильність.

Тим часом, як передає джерело КЦ, формування маріонеток спробували наблизитися до села з боку Шалі, проте поспіхом втекли під ударами моджахедів. Точних даних про втрати посіпак немає.

Вранці в четвер 7 Зуль-хиджа, після виконання бойового завдання, загін моджахедів залишив село.

Вище керівництво Імарату Кавказ

Докка Умаров, амір Імарату Кавказ

Суп'ян, набіб аміра ІК

амір Магас, військовий амір

Сейфульслам, голова комітету оборони ІК

Муханнад, перший помічник військового аміра

Асланбек, командир Східного фронту, помічник військового аміра

Тархан, командир Південно-Західного фронту, голова Мухабарату ІК

Муаз, командир Дагестанського фронту

Сейфулла, командир об'єднаного фронту Кабарди, Балкарії та Карачая

Хусейн, помічник командира Східного фронту

З квітня 2007 року — сайт виходить українською мовою

news facts analysis
KAUKAZ CENTER

www.kavkazcenter.com   www.kavkaz.tv   www.kavkazcenter.net
www.kavkazcenter.info   www.kavkaz.org.uk

Міжнародний Антиімперський Фронт

Якщо ти

За національну Українську державу та за свободу поневолених Росією народів. Прийди якщо ти Проти російського імперіалізму проти злочинів у Чечні та на Кавказі

Якщо ти проти

Економічного та духовного поневолення України та проти російського експансіонізму. Прийди та підтримай боротьбу проти катів України!

Пам'ятай!!!

Сьогодні стікають кров'ю численні жертви російського імперіалізму поза Україною, але якщо не боротися проти нього сьогодні, то завтра стікатиме кров'ю Україна!!!